DOCUMENT RESUME

ED 295 143 CS 009 177

AUTHOR Dollerup, Cay, Ed.
TITLE The Complete Texts of the Stories Used in the Folktale-Project. Folktale: A Cross-Cultural, Interdisciplinary Study of the Experience of Literature. Paper 6.
INSTITUTION Copenhagen Univ. (Denmark). Dept. of English.
REPORT NO ISBN-87-89065-10-7
PUB DATE 21 Jan 88
NOTE 70p.; Prepared by the Research Unit for Experimental Studies in Reader Response. For related documents, see CS 009 172-176 and CS 009 178.
PUB TYPE Translations (170)

EDRS PRICE MF01/PC03 Plus Postage.
DESCRIPTORS *Folk Culture; Foreign Countries; Reading Material Selection; *Short Stories; *Translation
IDENTIFIERS Denmark; *Folktales; Greenland; Turkey

ABSTRACT

This paper, the sixth of seven, part of an interdisciplinary project on the context of reading and reading research that explores similarities and dissimilarities in the response to literature in readers from different cultures, presents the complete texts of the three stories used in the project. The stories are the Danish "Per Smed's Whip," the Greenlandic "The Barking Ones," and the Turkish "The Golden Apple." The texts are printed in both Danish and English. Three appendixes containing the "oldest" printed versions of the stories and an overview of the project are attached. (MS)

****
* Reproductions supplied by EDRS are the best that can be made *
* from the original document. *
****

ED295143

FOLKTALE FOLKTALE FOLKTALE FOLKTALE FOLKTALE

FOLKTALE:

A CROSS-CULTURAL, INTERDISCIPLINARY STUDY OF THE EXPERIENCE OF LITERATURE

"PERMISSION TO REPRODUCE THIS MATERIAL HAS BEEN GRANTED BY

Cay Dollerup

TO THE EDUCATIONAL RESOURCES INFORMATION CENTER (ERIC)."

U.S. DEPARTMENT OF EDUCATION
Office of Educational Research and Improvement
EDUCATIONAL RESOURCES INFORMATION CENTER (ERIC)

☐ This document has been reproduced as received from the person or organization originating it.

☐ Minor changes have been made to improve reproduction quality.

• Points of view or opinions stated in this document do not necessarily represent official OERI position or policy.

PAPER
6

Title: THE COMPLETE TEXTS OF THE STORIES USED IN THE "FOLKTALE-PROJECT"

Author(s): Cay Dollerup (Ed.)

Drafts:

Finalised: 21 January '88

A Work from The Research Unit for Experimental Studies in Reader Response.

Department of English, University of Copenhagen
Njalsgade 84
DK-2300 Copenhagen
Denmark

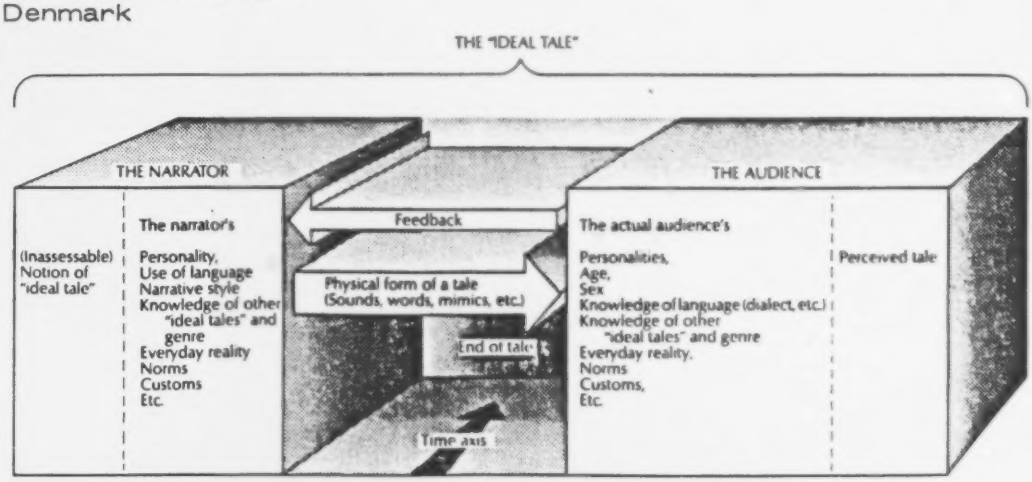

(The figure illustrates the narrative time: the narrative contract between narrator and audience and which is limited in time.)

FOLKTALE FOLKTALE FOLKTALE FOLKTALE FOLKTALE

CS009177

FOLKTALE. A CROSS=CULTURAL, INTERDISCIPLINARY STUDY OF THE EXPERIENCE OF LITERATURE

PAPER 6

The Complete Texts of the Stories Used in the "Folktale-Project"

Editor: Cay Dollerup

ABSTRACT:

The present paper gives the complete texts of the three stories used in the project. The texts are printed in both Danish and English and the "oldest" printed version is found in the appendices A-C.

The stories in question are
The Danish Per Smed's Whip,
The Greenlandic The Barking Ones, and
The Turkish The Golden Apple.

ISBN 87-89065-10-7

CONTENTS PAGE

Acknowledgements 4
The Present Paper and Its Contents 5

The Danish story: Per Smed's Whip. Final version in Danish and in English..... 6
The Greenlandic story: The Barking Ones. Final version in Danish and in English 20
The Turkish story: The Gold Apple. Final version in Danish and in English 26

Appendix
Sources of the stories..... 44
The Danish story..... 45
The Greenlandic story 52
The Turkish story 56

Overview of "Folktale" as of January 1988 63

Publications from the project 64

ACKNOWLEDMENTS

We wish to thank Ditte Laursen and Annette Rasmussen for having typed out the texts in Danish and English, and we gratefully acknowledge the practical help and financial support which has been essential to the project from the UNESCO and from the Department of English, University of Copenhagen

I.0 THE PRESENT PAPER AND ITS CONTENTS

This paper is meant to be a point of reference in several ways:

It will make the texts used in the project accessible to all who are interested in it from a scholarly angle.

It will make for easy reference to the texts in future work, for others as well as ourselves.

And it provides full access to all the textual material, in combination with Paper 4.

The texts are given in full, with the Danish version on the even pages, and the English one on the odd ones.

The Danish story is the one used in all studies after spring 1985.

The Greenlandic story is the one used in the essay study. We have already mentioned (in Paper 4 chapter III.2.2: The tale in the project and the textual work) how we came to realise that the original narrator had meant "polar bears" instead of just "bears" by July 1985. The introspection studies used the version with only "bears". The version reprinted below is final.

The Turkish story is the one used with all readers, except the first three English readers in the introspection study who met with the unfamiliar word "job" about horses (p. 3, l. 13).

The appendix contains the printed versions "closest to the original "ideal tale.".

The Danish story has been typed out, as the printed version was in Gothic, i.e. old-fashioned blackletter.

PER SMEDS PISK

Der var en gammel mand, som hed Per Smed. Han var enkemand. Så blev han gift igen og fik sig en meget dejlig, ung kone.

Han boede tæt ved en stor herregård; og forvalteren på denne herregård havde fået sådan en lyst til at komme i lag med Per Smeds kone - og det havde hun heller ikke noget imod. Forvalteren og Per Smeds kone snakkede så om, hvordan de bedst kunne få Per Smed af vejen. Forvalteren sagde, at hvis bare hun ikke ville røbe det, skulle han nok få ordnet den sag. "Ja, men du må altså ikke slå ham ihjel," sagde hun, for det syntes hun alligevel var en skam. "Nej, det vil jeg heller ikke. Jeg skal nok få ham af vejen på en pæn måde. Når han kommer hjem, skal du sige til ham, at der er kommet ordre fra herremanden, om at han skal sørge for, at herregårdens gårdsplads er brolagt med små sten, inden der er gået fireogtyve timer - hvis ikke, skal han af med livet. Men kan han få det gjort, skal han få trehundrede daler for det." "Ja, det skal jeg da nok."

Da Per Smed kom hjem, gav konen ham den besked, forvalteren havde bedt hende om. "Nej," sagde Per, "jeg har aldrig lært at brolægge, og jeg har aldrig prøvet det." Så han ville hellere rende sin vej. Han tog nogle penge på lommen og stak af. Det var konen jo glad for, for hun mente, at når han var rendt væk, fik de ikke nogen ulejlighed med at få ham af vejen.

På sin flugt kom Per ind i en skov, hvor han mødte en gammel kone, som spurgte ham om, hvor han ville hen. Han svarede, at han var stukket af, fordi han havde fået ordre på at brolægge herremandens gård, inden der var gået fireogtyve timer; og

hvis han ikke fik gjort det, skulle han af med livet, og det ville han jo nødig miste. Så sagde hun: "Nej, det er der ingen fare for. Hvis du giver mig tre mark, kan du bare gå hen til herregården imorgen tidlig, så skal gården nok være brolagt."

Det var ikke underligt, han ville det. Så Per vendte om og gik hjem. Om morgenen, da Per Smed kom til herregården, var gårdspladsen så blank, som var den brolagt med lutter sølvmønter. Per for hen og bankede på - han ville have sine trehundrede daler!

Så tænkte forvalteren: "Hvordan pokker kunne han gøre det." Og han begyndte at blive bange for, at Per Smed kunne hekse.

"Men jeg skal nok sætte ham til noget, han ikke kan gøre," tænkte forvalteren.

Der var et frygteligt sumpet morads rundt omkring gården, så forvalteren sagde til Pers kone, at hun skulle fortælle Per, at han havde fået ordre til at beplante moradset, sådan at der var en hel skov i stedet - inden der var gået fireogtyve timer, ellers skulle han af med livet; men kunne han gøre det, skulle han få sekshundrede daler.

Da Per Smed kom hjem til konen, sagde hun det til ham. "Nej," sagde Per, "det kan jeg ikke. Jeg har aldrig i mine dage lært at plante, og jeg har aldrig prøvet det." "Ja, så skal du jo af med livet," sagde hun. Per besluttede, at så ville han løbe sin vej. Så han rendte ud til skoven igen.

I skoven traf han igen den gamle kone, og hun sprugte ham, hvor han nu ville hen? Han sagde, han ville rende væk, for nu

Folktale 6:7
Danish story p. 1

Per Smed's Whip

There was an old man called Per Smed. He was a widower. Then he married again and he got himself a very beautiful young wife.

He lived close by a great manor; and the steward of this manor had come to have lustful designs on Per Smed's wife - and she for her part had nothing against it. So the steward and Per Smed's wife discussed together how they might best get rid of Per Smed. The steward said that as long as she promised not to tell, he would take care of the matter. "All right, but you musn't kill him," she said, for she thought that would be a shame. "No, I won't do that. I'll get rid of him in a decent way. When he comes home, you tell him that the squire has given orders that he is to see to it that the manor court-yard is all paved with little stones before twenty four hours have passed, otherwise he is to forfeit his life. But if he can get it done, he will be given three hundred pieces of silver." "Good, I'll take care of that, then."

When Per Smed came home, the wife gave him the message as the steward had asked her to. "No," Per said "I've never learnt how to pave, and I've never tried it." So he chose to run away. He put some money in his pocket and fled. His wife was pleased, because she thought that now he had run away they wouldn't have to bother about getting rid of him.

In full flight Per came to a forest and there he met an old woman who asked him where he was going. He answered that he was running away because he had been ordered to pave the squire's court-yard before twenty four hours had passed; and

Folktale 6:9
Danish story p. 2

if he failed, he was to forfeit his life, and he didn't want to die. She said: "Don't let that worry you. If you give me three marks, you can just go to the manor tomorrow morning, and you'll find the court-yard paved."

Well, of course Per agreed - and no wonder! He turned in his tracks and went home. In the morning when Per Smed went to the manor, the court-yard was gleaming as though it had been paved all over with silver coins. Per rushed over and knocked at the door - he wanted his three hundred pieces of silver!

Then the steward thought: "How the devil did he manage it?" And he began to be afraid that Per Smed could do things by magic

"But I'll give him a task he will never be able to do," thought the steward.

Now all around the manor-house there lay a great boggy marsh, so the steward told Per's wife to tell him that he had been ordered to plant the marsh with trees so that before twenty four hours had passed, there would be a wood where the marsh had been - otherwise he was to forfeit his life; but if he could do it, he would be given six hundred pieces of silver.

When Per Smed came home to his wife, she gave him the message. "No" Per said, "I can't do that. I've never in my life learnt how to plant trees, and I've never tried it." "Well, you'll forfeit your life, then," she said. Per decided that in that case he would run away. So he fled into the forest once more.

In the forest he met the old woman again, and she asked him where he was off to this time? He said he was running away

skulle han beplante det morads, der var rundt omkring herregården med skov inden næste morgen tidlig; og gjorde han det ikke, skulle han af med livet. Men det var helt umuligt - det kunne han ikke. Hun sagde: "Hvis du giver mig tre mark, kan du gå hjem, og imorgen tidlig kan du gå hen til herregården. Men pas på, du ikke går vild, for der vil være sådan en tyk rimtåge, og der vil jo blive mange træer at gå imellem fra dit hus og hen til herregården.

Per Smed gik så hjem igen til konen. Hun blev ikke særlig glad for at se ham, men hun lod sig ikke mærke med noget. Han gik og var ikke så lidt spændt på at se, hvad det ville blive til med træerne. Om morgenen var han tidligt oppe, for hvis de ikke var kommet, ville han jo stikke af igen for ikke at miste livet. Men da han kom ud, var hans hus helt omgivet af træer, og hele stykket til herregården og rundt om den, hvor sumpen havde været, var også tæt beplantet med træer. Han tog straks af sted til herregården; han måtte være meget påpasselig for ikke at gå vild, sådan en tåge var der. Og han bankede forvalteren op: han skulle komme at bese arbejdet og betale ham pengene.

Nu troede forvalteren ikke længere, at der var nogen mulighed for at få Per af vejen på en pæn måde. Men han gik alligevel og spekulerede, og en dag kom han hen til Pers kone og sagde, at de trods alt skulle prøve endnu engang: når Per kom hjem skulle hun bilde ham ind, at der var kommet befaling om, at han skulle lave en pærtegøj - og det skulle være en, folk ville more sig over, når de så den. Så Pers kone sagde til ham, at han skulle lave en pærtegøj inden fireogtyve timer, og hvis han ikke lavede den, skulle han miste livet. Men han ville få nihundrede daler, hvis han kunne lave

Folktale 6:11
Danish story p. 3

because now he had been ordered to turn the marshland around the manor into a wood before the next day dawned; and if he failed, he was to die. But it was an impossible task - he couldn't do it. She said: "If you give me three marks, you can go home again, and tomorrow morning you can go to the manor. But take care not to lose your way, because there will be a thick icy mist, and you will have to pass through many trees on the way from your house to the manor-house."

So Per Smed went back home to his wife. She was none too pleased to see him, but she didn't show it. He couldn't help wondering the whole time what was going to happen about the trees. The next morning he rose early, for if there were no trees in the marsh, he intended to run away again so as not to lose his life. But when he went outside, his house was completely surrounded by trees, and all the land between, right up to and all around the manor house where the marsh had been before, was now thick with trees. He set off at once for the manor; he had to take great care not to lose his way, for there was such a heavy mist. He knocked at the door to wake up the steward: he wanted him to inspect the work and pay him his money.

Now the steward no longer believed he would be able to get rid of Per in a decent way. But still he went on racking his brains, and one day he went to Per's wife and said they would give it another try, anyway. When Per came home she was to tell him that he had been ordered to make a pertegoy which would amuse everyone who saw it. So Per's wife told him he was to make a pertegoy before twenty four hours had passed, and if he failed, he was to forfeit his life. But if he succeeded, he would be given 900 pieces of

Folktale 6:12
Danish story p. 4

den. Per sagde, at sådan en kunne han ikke lave, for han havde aldrig i sine dage set en pærtegøj og heller ikke hørt tale om den. Så han ville rende sin vej, for han ville jo nødig miste livet.

Nu var han bange for, at han ikke skulle træffe den gamle kone denne gang, for han ville gerne snakke med hende om den pærtegøj. Men han var igen så heldig, at han traf hende, da han kom til skoven. Så spurgte hun ham ud som sædvanlig, og han fortalte hende, hvad der var i vejen.

Denne gang skulle han blive lidt hos hende, sagde hun. Hun fortalte ham, at det var forvalteren, han kunne takke for det altsammen, for han ville i lag med hans kone. Det var derfor, de begge gjorde deres bedste for at få ham slået ihjel eller også få ham til at stikke af. "Nu vil jeg have tre mark til af dig," sagde hun, "og så vil jeg give dig en pisk. Så længe den pisk er hel, går det du siger i opfyldelse; men når du brækker den, så gælder det ikke længere. Når du nu kommer hjem, er forvalteren skjult i sengen hos din kone, og så vil hun have dig hen til sengen. Men lad være. Du skal sætte dig ved bordenden og ryge på din pibe. På et tidspunkt bliver din kone trængende og skal have fat i potten; når hun så vil stille den igen, skal du tage pisken og give hende et lille rap, mens du siger: "Hold fast!" Og du skal sige "Hold fast!" til alt, hvad der tager ved, indtil din pærtegøj er færdig." Så gav Per Smed hende de tre mark og drog hjemad med sin pisk.

Han kom ind og satte sig for bordenden og tændte sin pibe. Så sagde konen henne i sengen: "Er det dig, lille Per, der er kommet?" "Ja, det er det," svarede han. Hun spurgte, om han ikke ville i seng til hende og få en smule varme. "Er du ikke

kold?" Nej, sagde han, han ville ikke, for han sad jo og røg.

Endelig blev hun trængende og skulle have fat i potten - det var jo det, han sad og ventede på. Da hun ville stille den væk, sagde Per: "Hold fast!" og så kunne hun pludselig ikke slippe den og lå der og hev og sled i potten. Da hun mærkede, at hun ikke kunne blive af med den, gav hun sig til at huje efter tjenestepigen, der var i et kammer ved siden af. Pigen havde taget alt tøjet af og kom springende ind i det bare ingenting. Da hun så, at det ikke var andet end kællingen, der lå og slog med potten, blev hun vred og gav konen en på hovedet - og hun greb fat i potten og ville rive den fra konen. "Hold fast!" sagde Per. Så stod de begge to der og rykkede og hev med den fra side til side.

Nu lå forvalteren jo i sengen, og han syntes, at det var nogle værre pjok, der ikke kunne slippe af med den potte. Han sprang ud af sengen og greb fat i potten og ville rive den fra dem for at slå den i stykker. "Hold fast!" sagde Per Smed, og så stod forvalteren der med de andre.

Nu gik Per Smed hen med sin pisk og gav dem nogle over nakken, og det var forvalteren, der fik flest hug. Så jog han alle tre ud af døren, og han drog af med dem hen over en indhegning, hvor der havde gået nogle karle og slået græs nogle dage. Der greb pigen en håndfuld græs og satte det imellem benene - hun syntes, hun var så bar. "Hold fast!" sagde Per Smed.

you cold?" No, he said, he wouldn't come to bed; he was smoking his pipe.

After a while she needed to relieve herself and reached for the chamber-pot - and that was just what Per had been waiting for. As she was about to put the pot away, Per said: "Hold on!" and then suddenly she couldn't get rid of the pot and rolled around struggling and heaving at it. When she found she was stuck she began yelling for the maid, who was in a small room next door. The maid had taken all her clothes off and she came rushing in stark naked. When she saw that it was just her silly mistress thrashing about with the chamber-pot, she lost her temper and fetched her a clout on the head - and she grabbed hold of the pot and tried to pull it out of the other woman's hands. "Hold on!" said Per. So there the two of them were tugging and pulling at the pot, first this way and then that.

All this time the steward had been lying in the bed, and he thought to himself that they were a couple of weaklings not being able to get rid of that pot. He leapt out of bed and tried to snatch it from them and smash it to pieces. "Hold on!" said Per Smed, and the steward got stuck with the others too.

Then Per Smed went up to them with his whip and gave them a sound thrashing, with the steward coming off worst. Then Per drove all three of them out of the house before him, and he set off with them across a field where some men had been cutting grass for several days. The maid seized a handful of grass and thrust it between her legs, for she felt so naked. "Hold on!" said Per Smed.

silver. Per said he couldn't do that, because he had never seen a pertegoy in his life, or even heard of a pertegoy. So he would run away, because he didn't want to lose his life.

Now he was afraid that this time he might not meet the old woman; he wanted to talk to her about the pertegoy. But again luck was on his side and he met her when he came to the forest. She questioned him as usual, and he told her what was wrong.

This time she told him to stay with her for a while. She told him that it was the steward he had to thank for all that had happened, because the steward had lustful designs on Per's wife That was why the two of them were doing their best to have him killed or else to get him to run away. "Now you give me another three marks" said she "and I'll give you a whip. So long as the whip is in one piece, everything you say will come to pass; but when you break the whip, the spell is broken. When you get home, the steward will be hiding in the bed with your wife, and she'll try to get you over to the bed. But don't you go. You sit down at the head of the table and smoke your pipe. After a while your wife will need to relieve herself and she'll reach for the chamber-pot; when she wants to put it back again, you must take the whip, flick her with it and say: "Hold on!" and you must say "Hold on!" to anything that touches it, until your pertegoy is finished." Per Smed gave the old woman her three marks and set off home with his whip.

He went inside, sat down at the head of the table and lit his pipe. His wife called from the bed: "Is that you, Per dear? Are you there?" "It is," he replied. She asked him if he wouldn't get into bed with her for a bit of warmth. "Aren't

Folktale 6:16
Danish story p. 6

Så drev han dem igen et stykke og ind i en indhegning til nogle gamle køer, hvor der kun var lidt græs. En af køerne opdagede den store dusk græs på pigen og gik hen for at tage den. "Hold fast!" sagde Per. Så den kom også til at følge med.

Lidt efter kom de ind i en indhegning til, hvor der gik nogle tyre. En af dem sprang op på koen - den troede vel, at den var tyregal. "Hold fast!" sagde Per, og så jog han dem allesammen op til herregården. Da de kom derop, så folkene den her lange redelighed, der kom slæbende, og de skraldgrinede ad det hele.

Det hørte herremanden; han kunne ikke forstå, hvor forvalteren var, siden ingen havde sat folkene i arbejde. Så han sprang ud af sengen og ville se efter. Da så han, at forvalteren stod ude på gårdspladsen og rykkede i det her. Han sprang i noget undertøj og for ud. Det kan nok være han var vred og langede forvalteren en på hovedet, så han kunne mærke det. "Hvad står du der og rykker og slider på sådan noget for? Hvorfor går du ikke hen og sætter folkene i arbejde?" "Jamen, jeg kan ikke slippe det," sagde forvalteren. Så sprang herremanden til og greb i forvalteren og ville rive ham løs. "Hold Fast!" sagde Per Smed, og der stod herremanden.

Nu kunne herremandens kone ikke forstå, hvor hendes mand blev af. Han var rendt ud i undertøj og var ikke kommet tilbage. Hun gik ud for at se efter ham og opdagede, at han stod der henne og rykkede i forvalteren. Så løb hun hen og greb fat i ham, for han måtte da endelig følge med hende ind, for han stod jo og frøs. "Hold fast!" sagde Per Smed.

Folktale 6:17
Danish story p. 6

Then he drove them a little further and into a field where there were some old cows and not much grass. One of the cows caught sight of the big tuft of grass on the girl, and sauntered over to eat it. "Hold on!" said Per. So now the cow had to go along too!

A little later they came to a field where there were some bulls. One of them jumped on the cow's back - probably thinking it was in season. "Hold on!" said Per, and then he drove the whole lot of them before him all the way to the manor. When they got there, the farm hands saw this amazing straggling procession, and laughed till they cried.

The sound reached the ears of the squire; he could not understand where his steward could be, seeing that nobody had set the people to work. So he jumped out of bed to go and see what was going on. He saw the steward standing out in the court-yard tugging and pulling at the thing. He pulled on his underclothes and rushed out. He was in a fine old rage and gave the steward a resounding box on the ear. "What are you doing standing here tugging and pulling like that? Why don't you go and set the people to work?" "But I can't let go!" the steward cried. Then the squire grabbed the steward and tried to pull him free. "Hold on!" said Per Smed, and so there the squire was.

Now the squire's wife couldn't understand what was keeping her husband. He had run out in his underclothes and hadn't come back. She went out to look for him and discovered him standing there tugging at the steward. So she ran up and took hold of him, wanting to get him to go inside with her, because he was standing there freezing with cold. "Hold on!" said Per Smed.

Folktale 6:18
Danish story p. 7

I det samme fik herremanden øje på Per Smed: "Goddag, min gode Per Smed!" sagde han, "er det dig, der har samlet det her?" "Ja, det er - det er en pærtegøj!" Han spurgte, om Per kunne skille den lige så godt ad for ham, som han havde samlet den for ham? Det kunne Per, hvis han fik attenhundrede daler - og herremanden så enten ville skyde forvalteren eller smide ham på porten. Det lovede herremanden.

Så brækkede Per sin pisk i stykker, og så kunne de komme fra hinanden. Alle skyndte sig at rende hjem, så hurtigt de kunne. Per Smed, hans kone og pigen rendte hjemad; forvalteren gik hen og satte folkene i arbejde; og herremanden gik ind med sin hustru. Og da han var kommet i tøjet gik han ud og sagde til forvalteren, at nu kunne han rejse hvorhen han ville - han ville ikke have ham længere. Så siden den tid kunne Per Smed have sin kone i fred, og de kom fortrinligt ud af det med hinanden.

Folktale 6;19
Danish story p. 7

At that moment the squire caught sight of Per Smed: "Good day, my good Per Smed!" he said. "Is it you who have stuck all this together?" "Yes, it is - it is a pertegoy!" He asked whether Per could get the thing unstuck for him just as well as he had stuck it together for him. Per said he could, on condition that he got eighteen hundred pieces of silver - and that the squire promised to shoot the steward, or send him packing. The squire gave Per his word.

Then Per broke his whip and they were all able to get free at last. They all hurried off home as fast as their legs could carry them. Per Smed, his wife and their maid ran home; the steward went about setting the people to work; and the squire went inside with his wife. And when he had put on his clothes he went out and told the steward he should leave the place - he no longer wanted him there. So ever afterwards Per Smed had his wife all to himself, and the two of them got along very well indeed.

Folktale 6.20
Greenlandic story p. 1

De gøende

Der var engang et ægtepar, der kom op at slås. Da manden havde gennembanket konen, løb hun ud i bjergenes ensomhed.

Hun gik længe.

Pludselig befandt hun sig foran indgangen til et stort hus. Inde i indgangen var der en stor isbjørn, der begyndte at snuse ad hende; det var et stort isbjørneskind, der hang der. Hun hørte nogen kalde inde fra huset: "Kom bare ind, det gør dig ikke noget!"

Hun passerede skindet, mens de to store næsebor snusede i et væk. Skindet tilhørte en stor isbjørn, der havde antaget menneskeskikkelse, og som levede der med sine unger. Nu var hun altså i deres hus.

Efter nogen tid sagde den store isbjørn til hende:"Hold du nu mine to børn med selskab, så henter jeg jer noget mad." Så gik den ud og blev længe væk.

Da den kom tilbage havde den en stor sæl i munden. Isbjørnen bar sælen ind i huset og begyndte at flænse og partere den, og da den var færdig gav den dem store lunser med meget spæk på at spise. Som menneske var kvinden ikke vant til at spise sælspæk, så hun skar det af. Da børnene så det, sagde de: "Læg spækket på igen!" Bjørnemoderen sagde til sine to børn: "Spis det nu bare som det er, ligesom menneskene gør." For i stedet for sælspæk brugte isbjørnen sin egen galde som brændstof til sin lampe til madlavning.

"The Barking Ones"

Once upon a time there was a married couple who began to fight. When her husband beat her up, the wife ran away into the solitude of the mountains.

She walked for a long time.

Suddenly she found herself in front of the entrance to a large house. From within the entrance a great polar bear began to sniff at her; it was a great polar bearskin hanging there. She heard someone calling from within the house. "Come on in, it won't hurt you!"

She went past the skin, its great nostrils sniffing all the while. She went through the passage into the house. The skin belonged to a great polar bear which had taken human form, and which lived there with its young ones. She was now in their house.

At length the great polar bear said to her: "Now keep my two children company, and I will fetch you some food." Then it went out, and didn't come back for a long time.

When it returned it was carrying a large seal in its mouth. The polar bear brought the seal into the house and began to flense it and cut it up, and when it had finished it gave them large chunks with a lot of blubber on to eat. Being human, the woman was not accustomed to eating seal blubber, so she cut it off. When the children saw this, they said: "Put the blubber back on!" The mother bear said to her two children: "Just eat it as it is as humans do." For instead of seal blubber, the polar bear used its own gall to feed the lamp it was cooking over.

Kvinden blev hos dem nogen tid som en kær gæst, men til sidst begyndte hun at føle, at hun skulle tage væk. Bjørnen sagde til hende: "Lad være at fortælle nogen om os. Jeg er bange på mine stakkels små børns vegne, fordi de stadig er så unge." Det gik hun ind på: "Jeg skal nok holde mund!" Hun gik ud og drog hjemad.

Hun skyndte sig hjem, så hurtigt hun kunne og tog tilbage til sin familie. Hun lagde sig ned på sovebriksen og sagde til sin mand: "Lad mig luse dig af," og lod som om hun virkelig også havde lyst til det. Hun begyndte at luse ham af, og bøjede sig frem og hviskede i hans øre: "Jeg er stødt på nogle isbjørne. Jeg mødte dem noget borte." Hendes mand blev meget ivrig og han råbte: "Hun siger hun har mødt nogle isbjørne noget borte !" Mændene skyndte sig at gøre sig klar og begyndte at drage af sted. Den stakkels kvinde spurgte: "Hvor kan jeg dog gemme mig?" - "Under briksen i rummet ved siden af." Hun krøb ind under briksen og skjulte sig, som hun havde fået besked på. Så tog mændene af sted.

Da de var taget væk, nærmede der sig en stor isbjørn. Den kom helt hen til huset og gik ind. Her spurgte den en gammel mand: "Hvor er hun, stakkelen?" Manden pegede bare mod stedet hvor hun gemte sig under briksen. Bjørnen trak hende frem og slæbte hende af sted ved håret, mens den med vilddyrets raseri bed i hendes pelshue. Da den havde fået hende udenfor, rev den hovedet af hende, og smed hendes stakkels krop på møddingen. Den sparkede en smule rundt med hovedet og bar det så bort.

The woman stayed with them for a while as their welcome guest, but at last she began to feel she should be going. The bear said to her: "Don't tell anyone about us. I'm afraid for my little children, because they are still so young." She agreed. "I won't say a word." She went out and set off homewards.

She made her way home as fast as she could, and went back to her family. Lying down on the sleeping platform she said to her husband: "Let med de-louse you", pretending she really wanted to. She began to de-louse him, and leaned over and whispered in his ear: "I came across some polar bears. I met them some way from here." Her husband became very excited and he cried out: "She says she's met polar bears, some way from here!" The men rushed to get ready and started to leave. She, poor creature, asked: "Wherever can I hide?" "Under the platform in the side-room." She crept under the platform and hid, as she had been told. Then the men set off.

When they were gone a great polar bear approached. It came right up and entered the house. Here it asked an old man: "Where is she, the poor thing?" The man just pointed towards where she was hiding under the platform. The bear pulled her out and dragged her along by the hair, sinking its teeth savagely into her fur hood. When it had got her outside, it tore off her head and slung her poor body onto the rubbish heap. It kicked the head around for a bit and then bore it away.

Folktale 6:24 /Greenlandic story p.3

Da hundene så isbjørnen sparke til hovedet, begyndte de at jagte den. De blev ved med at jagte den alt hvad de kunne, og til sidst begyndte bjørnen at stige til vejrs, mens den stadig blev ved at spille fodbold med den stakkels kvindes hoved. Hundene, der var lige i hælene, steg også til himmels og blev til stjernebilledet "De gående".

Kort efter kom jægerne tilbage med deres slæder. De havde kun fundet de to isbjørneunger, som deres mor havde slået ihjel med et slag i baghovedet, fordi de ikke kunne følge med. Det var det eneste de fik med hjem fra jagten.

Sådan gik det til at den stakkels kvinde blev dræbt.

The dogs, seeing the polar bear kicking the head, began to give chase. They kept up the chase with all their might and at last the polar bear began to rise into the air, still playing football with the poor woman's head. The dogs, following close behind, rose into the sky also, turning into the constellation of "The Barking Ones".

Shortly afterwards the hunters returned with their sledges. They had found only the two polar bearcubs, which the mother had killed with a blow to the back of the head, because they couldn't keep up. This was all they brought home with them from the hunt.

This is how that poor woman came to be killed.

Folktale 6:26
Turkish story p. 1

Guldæblet

Der var engang en mand der havde seks døtre. De havde det ganske godt.

En dag gik manden på kaffehuset. Der sagde en af hans naboer til ham: "Hej, du far til seks tæver!" Manden tabte mælet af skam, og han begyndte at gruble.

Han kom hjem, hvor han blev ved at gå og gruble. Den ældste datter kom og sagde: "Hvad går du og grubler over, far?" Først ville manden ikke sige hende, hvorfor han grublede. Da pigen gik ham på klingen, fortalte han hende, hvad manden havde sagt. "Åh," sagde pigen. "Som om det var noget at gruble over. Og jeg, som troede, at nogen ville have mig til ægte, og at det var det, du gik og grublede over."

Så nu fik manden to ting at gruble over.

Sådan blev det ved fem aftener i træk: Manden gik på kaffehuset, og hver gang sagde naboen: "Hej, du far til seks tæver!" Manden kunne ikke sige en lyd. Han kom hjem og sad og grublede. Og én efter én kom hans døtre og spurgte: "Hvad grubler du over, far?", og når manden så fortalte dem hvorfor han gik og grublede, sagde de: "Og vi, som troede, at nogen ville have os til ægte, og at det var det, du gik og grublede over." Og det gav ham bare mere at gruble over.

Den sjette dag gik det på samme måde, og manden vendte hjem i dybe tanker. Denne gang spurgte den yngste datter ham: "Hvad går du og grubler over, far?"

THE GOLDEN APPLE

Once upon a time there was a man who had six daughters. They had quite a comfortable life.

One day the man went to the coffee-house. There one of his neighbours said to him: "Hello there, you father of six bitches!" The man was struck dumb with shame, and he began to brood.

He came home where he went on brooding. The eldest daughter came and said: "What are you brooding about, father?" At first the man would not tell her why he was brooding. When she pressed for an answer, he told her what the man had said. "Oh," said the girl, "that's not worth brooding about. And there was I thinking someone had asked for my hand in marriage, and it was that you were brooding about."

So now the man had two things to brood about.

And so it went on for five evenings one after the other, the man went to the coffee-house, and every time the neighbour said: "Hello there, you father of six bitches!" The man could not say a word. He came home and sat there brooding. And one by one his daughters came and asked him: "What are you brooding about, father?" And when the man then told them why he was brooding, they said: "And there we were thinking that someone had asked for our hands in marriage, and that was why you were brooding." And this only gave him more to brood about.

On the sixth day it happened in the same fashion, and the man came home deep in thought. This time his youngest daughter asked him: "What are you brooding about, father?"

Det fortalte han hende så.

"Det skal du ikke tage så tungt, far," sagde den yngste pige. "Gå du på kaffehuset igen i morgen aften. Hvis den mand siger: 'Hej, du far til seks tæver!', skal du svare igen med: 'Hej, du far til seks køtere!" For det forholdt sig nemlig sådan, at den anden mand var far til seks sønner.

Den næste aften gik faderen til de seks piger hen på kaffehuset. Da den anden mand kom hen og sagde: "Hej, du far til seks tæver!", svarede han igen: "Hej, du far til seks køtere!" Manden sagde: "Det kan godt være mine sønner er køtere, men de kan stjæle guldæblet fra Beyoglus lomme." Manden kunne ikke svare igen på det. Han kom igen hjem i dybe tanker. Da den yngste pige spurgte: "Hvad skete der, far?" svarede han: "Min pige, han sagde 'Hej, du far til seks tæver!'. Så sagde jeg: 'Hej, du far til seks køtere!' til ham. Men så sagde han: 'Mine køtere kan stjæle guldæblet fra Beyoglus lomme. Kan dine tæver også gøre det?' Den kunne jeg ikke give ham igen på."

"Det skal du slet ikke tænke på, far", sagde pigen. Selvfølgelig kan jeg stjæle det. Gå du igen på kaffehuset i morgen aften. Hvis han siger det igen, skal du sige: 'Det kan mine også.' Væd en masse penge med ham. Om Allah vil, skal jeg ikke gøre dig til skamme."

Den næste aften gik manden på kaffehuset. Efterhånden som det ene ord tog det andet, og hver af dem hævdede, at det var netop hans børn der kunne gøre det, kom de i klammeri, og folk stimlede sammen. Midt under det hele kom vagtmændene forbi, arresterede dem begge, og smed dem i

So he told her.

"That is nothing to worry about, father," said the youngest girl. You go to the coffee-house again tomorrow evening. If that man says: 'Hello there,you father of six bitches!' you retort: 'Hello there,you father of six curs!" For the fact was that the other man was the father of six sons.

The next evening the father of the six girls went to the coffee-house. When the other man came up and said: "Hello there, you father of six bitches!" he answered: "Hello , father of six curs!" The man said: "My sons may be curs, but they can steal the golden apple from Beyoqlu's pocket." The man couldn't think of an answer to this. Again he came home deep in thought. When the youngest girl asked him: "What happened, father?" he answered: "My girl, he said: 'Hello there, you father of six bitches!', so I said: 'Hello there, you father of six curs!'. But then he said: 'My curs can steal the golden apple from Beyoglu's pocket. Can your bitches do that too?'. I did not have an answer to that."

"Don't you worry about that, father," said the girl. "Of course I can steal it. You go to the coffee-house again tomorrow evening. If he says that to you again, you say: 'So can mine.' Bet him a lot of money. "With the help of Allah, I shall not disgrace you."

The next evening the man went to the coffee-house. As their argument grew more heated, each claiming that it was his own children who could do the deed, they lost their tempers and a crowd began to gather. While this was going on, the guards came by and arrested both of them and threw

Folktale 6:30
Turkish story p. 3

fængsel. Der blev de ved at skændes, og hver af dem hævdede, at det var netop hans børn der kunne gøre det. Til sidst besluttede de at gå til øvrigheden. Overfor dommerne blev de enige om, at den ene skulle sende sin yngste søn og den anden sin yngste datter af sted sammen for at hente guldæblet.

Inden de tog af sted, fik pigen drengetøj på og navnet 'Ali', og drengen fik et pålæg om at hvis han gjorde pigen fortræd, kunne han vente sig.

Da de var steget til hest, drog de af sted. Fra da af kaldte drengen pigen for "Ali Sagdik".

Efter at de var rejst langt, kom de til en bro over en flod. Deres heste blev sky og ville slet ikke over broen. Ligegyldigt hvor meget de anstrengte sig, kunne de ikke komme over broen til den anden side. De besluttede så at vende om. Nu sagde pigen til drengen: "Rid i forvejen! Jeg skal lige afsides på naturens vegne. Jeg skal nok indhente dig."

Drengen vendte om og begav sig af sted. Mens hun gik afsides på naturens vegne, sagde hun ved sig selv: "Der er nok noget på broen, som hesten kan se, og som gør den sky. Hvis jeg bandt den for øjnene, ville den nok gå over broen."

Hun rejste sig straks og bandt hesten for øjnene. Da hun nåede broen, gav hun den et slag med pisken, og hesten løb over broen i fuldt firspring.

På den anden side af floden vendte drengen sig et øjeblik om og så, at pigen var kommet over broen og red videre. Han råbte ad hende, og pigen vinkede at han skulle følge efter. Drengen vendte tilbage. Men da han nåede hen til broen, kunne han igen ikke få hesten til at gå frem, lige-

Folktale 6:31
Turkish story p. 3

them into prison. There they went on quarrelling, each claiming that it was his own children who could do the deed. At last they decided to take the case to the authorities. There, before the judges, they agreed that one would send his youngest son and the other his youngest daughter off together to fetch the golden apple.

Before they went off, the girl was given boy's clothes to wear and the name 'Ali', and the boy was warned that if he let the girl get into trouble, he would answer for it.

Once on their horses, they set off. From that moment on, the boy called the girl "Ali Sagdik".

After they had travelled far, they came upon a bridge across a river. Their horses got shy and refused to cross the bridge. No matter how hard they tried, they couldn't get over the bridge to the other side. So they decided to turn back. Then the girl said to the boy: "You ride on ahead! I must answer a call of nature - I'll catch you up."

The boy turned round and started off. As the girl was answering the call of nature, she said to herself: "There must be something on the bridge which the horse can see, and that makes it shy. If I blindfolded it, I'm sure it would go over the bridge."

She got up at once and blindfolded the horse. When she reached the bridge she struck it with her whip and the horse leapt across the bridge at full gallop.

On the other side of the river the boy turned round for a moment and saw that the girl had crossed the bridge and was riding on. He called out to her, and she beckoned to him. The boy turned back. But when he reached the bridge, he was again unable to make the horse go on, no matter how hard

meget hvor megen umage han gjorde sig. Han piskede dyret skånselsløst og slog det ihjel. Da deres bestemmelsessted lå langt borte, orkede han ikke at gå til fods, og derfor havde han ikke andet valg end at vende om. Han tog hestens sadel på ryggen og drog hjem igen.

Pigen red og red til natten faldt på. Sent om aftenen så hun en samling huse i det fjerne. "Nåh, jeg kan vel tilbringe natten der," sagde hun. Da hun nåede frem, mødte hun en gammel kone, der stod foran et hus. "Vær hilset," sagde pigen. "Må jeg overnatte hos dig? Allah vil belønne dig." Den gamle kone boede alene. "Jo, gerne, kom bare ind, min pige," sagde hun. Den nat fortalte pigen den gamle, hvad der var sket. Hun fortalte hende, at hun skulle stjæle guldæblet fra Beyoglus lomme. Og den næste dag gav den gamle kone hende en klump gær og en lille hund til følgesvend. Hun sagde: "Du må overhovedet ikke lade hunden vige fra din side. Når du så er rejst langt, kommer du til et stort vand. Du smider halvdelen af denne gær i vandet, og vandene vil dele sig. Du går gennem det, og når så frem til Beyoglus land. Pas på ikke at tabe den anden halvdel af gæren!"

Pigen sagde: "Jeg skal nok gøre hvad du siger," og tog lidt efter af sted. Og nu kom hun til det store vand. Hun smed straks halvdelen af gæren i vandet. Vandene delte sig i to, og hun kom sikkert igennem. Vandene lukkede sig igen, og så befandt hun sig foran et enormt slot!

Og dér gik Beyoglu rundt foran porten. Beyoglu så op og fik øje på en kæk ungersvend til hest, en meget smuk

he tried. He whipped the animal mercilessly, and beat it to death. Since the place they were bound for was far away, he didn't have the strength to go on foot and accordingly he had no choice but to turn back. He put the horse's saddle on his own back and returned home.

The girl rode and rode until nightfall. Late in the evening she saw a cluster of houses in the distance. "Well, I may as well spend the night there," she said. When she got there, she met an old woman standing in front of a house. "Greetings" the girl said, "May I stay with you tonight? Allah will reward you." The old woman lived by herself. "Yes, certainly you may, come in, my dear," she said. That night the girl told the old woman what had happened. She told her that she was going to steal the golden apple out of Beyoglu's pocket. And the next day the old woman gave her a lump of yeast, and a little dog to be her companion. She said: "You must not ever let the dog leave your side. Now, after you have gone a long way, you will come upon a great stretch of water. You must throw half of this yeast into the water, and the waters will part. You will pass through them and then you'll arrive in Beyoglu's country. Mind that you do not lose the other half of the yeast!"

The girl said: "I'll do as you say," and after a while set off. And she came to the water. She at once threw the yeast into it. The waters parted, and she passed through safe and sound. The waters closed again, and then she found herself before a huge castle!

And there was Beyoglu, strolling around in front of the gate. Beyoglu looked up and saw a bold stripling on horseback

yngling med en lille hund i hælene. Beyoglu gik ham straks i møde. Han bød ham velkommen, spurgte hvordan han havde det, og hvad han hed.

"Ali Sagdik," sagde pigen.

Lidt senere gik Beyoglu hen til sin mor og sagde: "Mor, vi har fået en gæst, Ali Sagdik, hvis øjne ligner en piges. Han minder meget om en pige. Jeg er blevet forelsket i ham. Hvad skal vi gøre? Hvordan skal vi finde ud af, om vi har at gøre med en pige eller ej?"

"Det kan vi let finde ud af, min søn," sagde hans mor. Før vi går i seng, lægger vi nogle rosenblade under lagnet i Alis seng. Unge piger er særdeles varmblodige. Hvis vores gæst er en pige, er bladene tørret ind i morgen. Så er vi på det rene med det."

Den lille hund kunne imidlertid tale. Den gik straks hen til pigen og fortalte hende, hvad den havde hørt.

Det begyndte at blive mørkt. Beyoglu selv vartede hende op hele tiden og lod hverken tjenestefolkene eller nogen andre gøre noget for hende. Omsider blev det sengetid. Han spurgte om Ali Sagdik måske ville gøre sig i stand inden sengetid. Så snart pigen var gået ud, strøede Beyoglu rosenbladene under lagnet og gik. Da pigen var færdig, gik hun ind i soveværelset. Hun rodede lidt op i sengetøjet, men lagde sig slet ikke i sengen. Hun blev oppe og røg til den lyse morgen.

Om morgenen gik Beyoglu, mens han rømmede sig kraftigt, hen hvor hans gæst var, og spekulerede på om Ali Sagdik var vågnet. Det var hun, og da tjenestefolkene kom og ordnede sengen, så Beyoglu, at rosenbladene var lige så friske som før.

a very beautiful youth with a little dog at his heels. Beyoglu went at once to meet him. He welcomed him, asked him how he was and what his name was.

"Ali Sagdik," said the girl.

Not long afterwards Beyoglu went to his mother and said: "Mother, we have a guest, Ali Sagdik, whose eyes have the look of a girl's eyes. He resembles a girl very much. I have fallen in love with him. What can we do? How do we find out if we have a girl here or not?".

"There is an easy way to find out, my son," said his mother. "Before we go to bed, we'll place some rose petals beneath the sheet on his bed. Young girls are very hot-blooded. If our guest is a girl, the leaves will be shrivelled by morning. Then we shall know."

Now the little dog could talk. It immediately went to the girl and told her what it had heard.

It began to grow dark. Beyoglu himself waited on her all the time, letting neither the servants nor anyone else do anything for her. After a while it was time to go to bed. He suggested that Ali Sagdik might like to freshen up before going to bed. As soon as the girl had gone to do that, Beyoglu spread the rose petals beneath the sheet and went away. When the girl was ready, she came to bed. She ruffled the bedclothes a little, but did not lie down in it at all. She sat up all night smoking.

In the morning, Beyoglu, noisily clearing his throat, came to where his guest was, wondering if Ali Sagdik was yet awake. She was, and when the servants came and tidied the bed, Beyoglu saw that the rose petals were just as fresh as ever.

Så gik Beyoglu igen til sin mor: "Mor, hvad skal vi dog gøre for at finde ud af, om vores gæst er en pige eller ej?"

Det gav hans mor ham følgende råd for: "Tag vores gæst med på indkøb i basaren, og gå hen i guldsmedegaden. Hvis hun er en pige, holder hun af pynt og vil gerne købe perler og stads. Og undervejs skal du slå hende hårdt med albuen. Hvis det er en pige, får hun tårer i øjnene."

Så Beyoglu tog Ali Sagdik med til basaren, som hans moder havde foreslået. På vejen slog han hende på hagen som for sjov, og brækkede en af Ali Sagdiks fortænder som faldt ud. Ali Sagdik trak på skuldrene, tog straks en perle op af lommen, og satte den ind i stedet for den tabte tand. Så kom de til gaden med guldsmedenes stande. Ali Sagdik viste ikke synderlig interesse for perlerne og diamanterne. Lidt senere sagde han, som om han kedede sig: "Jamen, hvad skal vi dog her? Jeg har tabt min kniv på vejen. Vis mig hvor man sælger knive, så jeg kan få en ny."

De gik hen hvor man solgte knive, og Ali købte en kniv og satte den i bæltet.

De vendte tilbage til slottet. Beyoglu gik hen til sin mor og fortalte hende alt, hvad der var hændt. "Åh, mor," plagede han, "hvad er Ali Sagdik dog, en pige eller en dreng? Der må da være en måde at finde ud af det på!"

"Min søn," sagde hun. "Tag ham med i badehuset. Så kommer alt for dagen."

Beyoglu gik hen til pigen og sagde: "Ali Sagdik, vil du med i badet?"

"Gerne. Jeg er nemlig grundigt støvet og snavset efter rejsen."

Folktale 6: 37
Turkish story p. 6

Then Beyoglu went to his mother again: "Mother, what ever can we do, to find out whether our guest is a girl or not?"

This was the advice his mother gave him: "Take our guest shopping in the bazaar; go to the street of jewellers. If she is a girl, she will love finery and will want to buy pearls and baubles. And on the way give her a knock with your elbow. If she is a girl, her eyes will fill with tears."

So Beyoglu took Ali to the bazaar as his mother had suggested. On the way, he struck her on the chin as if in fun, breaking one of her front teeth which fell out. Ali Sagdik shrugged, produced a pearl from her pocket, and inserted it in the place of the lost tooth. Then they came to the street where the jewellery stalls were. Ali Sagdik showed no particular interest in the pearls and the diamonds. A little later he said, as if bored: "Well, what are we doing here anyway? I lost my knife on the way. Show me where they sell the knives so that I can get a new one."

They went to the place where they sold knives, and Ali bought a knife and stuck it in her belt.

They returned to the palace. Beyoglu went to his mother and told her all that had happened. "Oh, Mother," he implored her, "what is Ali Sagdik, a girl or a boy? There must be some way of finding out!"

"My son," she said. "Take him along to the bath house. Then everything will be brought into the open."

Beyoglu went to the girl and said: "Ali Sagdik, would you like to come to the bath house?"

"By all means. I am dusty and travel-stained after my journey."

De gik sammen hen i badehuset. Beyoglu tog tøjet af i en fart. Pigen klædte sig ganske langsomt af. Da Beyoglu så sagde: "Nåh, skynd dig så lidt!" svarede pigen: "Gid Fanden havde den skrædder! Han har lavet knaphullerne altfor snævre. Jeg kan ikke få knapperne op." Efter at hun havde holdt Beyoglu lidt hen, sagde hun så: "Gå du bare ind, så kommer jeg bagefter."

Da Beyoglu var gået ind i baderummet, tog pigen straks guldæblet i hans lomme. Hun skrev en besked og lagde den i lommen i stedet for. Hun steg til hest og galloperede væk så hurtigt hun kunne.

Hun red afsted til hun igen kom til det store vand. Hun kastede den anden halvdel af gæren, som hun havde i lommen, i vandet, og vandene delte sig, så hun kom igennem. Hun kom igen til den gamle kone og gav hende den lille hund tilbage. Og så sendte hun en besked hjem om at hun havde guldæblet og var på vej. Da hun kom hjem, kom folk pigen i møde med hyldest og klingende spil. Da hun kom ganske tæt på dem tog hun guldæblet op af lommen og viste det kort. Og æblet strålede som ild.

Man førte pigen hen til rådhuset, og man spyttede faderen med de seks sønner i ansigtet. Man gav en belønning til pigens far, som blev rig og levede lykkeligt.

Tilbage i badet havde Beyoglu ventet og ventet på Ali Sagdik, men forgæves. Så gik han ud i værelset, hvor de havde klædt sig af, og så, at Ali Sagdik ikke var der. Han så efter i de andre værelser, men der var ingen! "Ak, nej, vi har fornærmet ham," sagde han ved sig selv. Så klædte han sig på. Mens han rodede i lommen efter sit lommetørklæde for at tørre sig i ansigtet, fandt han til sin overraskelse

Together they went to the bath house. Beyoglu undressed without delay. The girl undressed very slowly. Whenever Beyoglu said: "Oh, do hurry up!" the girl replied: "Damn this tailor! He made the buttonholes too tight. I can't get them undone." After she had stalled Beyoglu for a little while, she said: "You go on in, and I will follow you."

When Beyoglu had gone into the bath the girl at once took the golden apple from his pocket. She wrote a message and left it in the pocket instead. Mounting her horse, she galloped off as fast as she could. Away she rode till she came again to the great stretch of water. She threw the other half of the yeast she had in her pocket into the water, and the waters parted, so she passed through. She came again to the old woman, gave her back the little dog. Then she sent a message home saying that she had the golden apple, and was on her way home. When she got home, the people came out to meet her, cheering and with the band playing. When she was close to them, she took the golden apple from her pocket and flashed it briefly. And the apple glittered like fire.

They led the girl up to the town hall and they spat in the face of the man with the six sons. They gave a reward to the girl's father, who lived happy and wealthy ever after.

Meanwhile, in the bath Beyoglu waited and waited for Ali Sagdik but in vain. Then he went out to the room where they had undressed, and saw that Ali Sagdik was not there. He looked into the other rooms, but nobody was there! "Oh, dear, we have offended him," he said to himself. He got dressed. As he was rummaging for his handkerchief to wipe his face, he was surprised to find a note.

en seddel. Han læste den forbløffet:

"Jeg kom som sommer, jeg går bort som høst.
Jeg kom som mø, jeg går bort som mø."

Nedenunder læste han hvem pigen var og hvor hun boede. Så stak Beyoglu hånden i den anden lomme og opdagede at guldæblet var væk! Han gik lige hjem og fortalte sin mor alt, hvad der var sket.

Så tilkaldte de en troldkone. Nu var der en mængde duer og turtelduer i Beyoglus have. De fangede to turtelduer, som de gav troldkonen. De gav hende også pigens adresse. Beyoglu sagde til troldkonen: "Pigen har en perle i stedet for en af sine fortænder. Det kan du genkende hende på. Giv hende disse duer."

Troldkonen sprang straks op på en vandkrukke og på et øjeblik befandt hun sig uden for pigens hjem. Pigens søstre kom ud for at tage imod troldkonen og sagde: "Nej, sikke nogle smukke turtelduer, vil du ikke nok sælge dem til os?" Men hun svarede: "De er ikke til salg. Jeg giver dem til den, som lader mig høre en smuk latter." Piger er lattermilde, så de lo.

Nu var det sådan, at den yngste søster sov ovenpå. Hun vågnede ved sine søstres latter og kom ned. Da hun så turtelduerne, sagde hun: "Næh, sikke nogle smukke turtelduer. De ligner dem i Beyoglus have på en prik. Vil du sælge dem?"

"De er ikke til salg, min pige. Jeg vil give dem til dig for en smuk latter."

Så lo den unge pige. Da troldkvinden så perlen i pigens mund, sagde hun: "Værsgo' min pige. Det var en smuk latter. Turtelduerne er dine."

In amazement, he read:

"I came as summer, I leave as autumn,

I came a maiden, I leave a maiden."

Below he read who the girl was and where she lived. Then Beyoglu put his hand in the other pocket, and discovered that the golden apple was gone! He went straight home and told his mother all that had happened.

Then they summoned a sorceress. Now there were a number of pigeons and turtledoves in Beyoglu's garden. They caught two turtledoves which they gave to the sorceress. They also gave the girl's address. Beyoglu said to the sorceress: "The girl has a pearl in place of one of her front teeth. You can recognize her by that. Give her these doves."

The witch at once leapt on to a water jar and in a flash found herself outside the girl's home. The girl's sisters came out to meet the sorceress, saying: "Oh, what beautiful turtledoves, won't you sell them to us?" But she answered: "They are not for sale. I will give them to the one who lets me hear a beautiful laugh." Girls laugh a lot, and the girls laughed.

Now it happened that the youngest sister was sleeping upstairs. She woke up at her sisters' laughter and came down. When she saw the turtledoves, she said: "Oh, what beautiful turtledoves. They look just like the ones in Beyoglu's garden. Will you sell them?"

"They are not for sale, my dear. I will give them to you for a beautiful laugh."

Then the young girl laughed. When the sorceress saw the pearl in the girl's mouth, she said: "Here you are,

På vej ud sagde hun: "Lad være med at fodre dem begge samtidig, min pige! Ellers kan du ikke vænne dem til huset." Og så var hun væk.

Samme aften fodrede pigen den ene af duerne og gik i seng. Engang i nattens løb sagde den mætte due til den anden: "Kom, lad os flygte!"

Den anden due sagde: "Du er mæt, men jeg er sulten. Du tror da vel ikke, jeg vil af sted?"

Således fodrede pigen først den ene og så den anden fyrre dage i træk. Den enogfyrretyvende nat fodrede hun dem begge. Ved midnat, da pigen sov, greb turtelduerne hende og bragte hende lige til Beyoglu. Det viste sig, at Beyoglu sad med åbne arme og ventede på pigen. De lagde hende i hans arme. Beyoglu nænnede ikke at vække hende. Henimod morgen begyndte alle duerne og turtelduerne at kurre. Pigen, der troede, det var en drøm, sagde: "Hør, storesøstre, disse turtelduer kurrer nøjagtig som Beyoglus."

Så sagde Beyoglu: "Vågn op, og se, hvor du er." Og da pigen slog øjnene op, var hun dybt forbavset.

Beyoglu havde tilmed sørget for præster og alting. De blev viet med det samme, og deres bryllupsfest varede i fyrretyve dage og fyrretyve nætter. Således gik begges inderste ønske i opfyldelse.

Beyoglus far købte en butik til sin søn. Så de kom til at sidde godt i det, og det gør de den dag idag.

my dear. That was a beautiful laugh. The doves are yours."

On her way out, she said: "My dear, don't feed both of them at the same time! Otherwise you cannot make them get used to the house." Then she was gone.

The same evening the girl fed one of the doves, and went to bed. Once during the night the dove which had eaten said to the other one: "Come on, let us escape!"

The other dove said: "You are full, but I am hungry. Do you think I want to leave?"

So the girl fed first one, and then the other, for forty days. On the forty-first night she fed them both. At midnight, when the girl was asleep, the turtledoves seized her and took her straight to Beyoglu. It turned out that Beyoglu was sitting with open arms, waiting for the girl. They laid her in his arms. Beyoglu did not have the heart to wake her. Towards morning, all the pigeons and the turtledoves began to coo. Thinking it was a dream the girl said: "Listen, big sisters, these turtledoves coo just like Beyoglu's turtledoves."

Then Beyoglu said: "Wake up, and see where you are." And when the girl opened her eyes she was quite astonished.

Indeed, Beyoglu had arranged for the priests and everything. They were married at once, and their wedding celebrations lasted for forty days and forty nights. So they both obtained their hearts' desire.

Beyoglu's father set up his son in a shop. So they were comfortably established, and they are still living at ease.

APPENDIX

The "original" tales as found in the oldest printed version.

Per Smeds Pisk is found in Evald Tang Kristensen. Æventyr fra Jylland. Tredje Samling (1894). 299-304.

Qilugtussat (The Barking Ones) is found in Erik Holtved. The Polar Eskimoes: Language and Folklore, vol. 1 (1951). 49-53.

Alti Kiz Babasi is found in Pertev Boratav. Az gittik uz gittik. (Ankara 1969). 194-204.

PER SMEDS PISK

Der var en gammel Mand, der hed Per Smed, han var Enke, og saa blev han gift igen og fik sig da saa meget en dejlig pæn, ung Kone. Han boede tæt ved en stor Herregaard, og der paa den Herregaard der var der en Forvalter, som havde faaet saadan en Lyst til at ville have noget med Per Smeds Kone at bestille, og det havde hun heller ikke noget imod. Saa snakker de sammen om det, Forvalteren og Konen, hvordan de skulde bære dem ad med at faa Per Smed af med Livet; og han siger da, te nærensind hun ikke ville røbe ham, saa skulde han nok faa det sat retten i Værk. Ja, han maatte da ikke slaa ham ihjel, siger hun, for det var da alligevel Synd, tykte hun.

Nej, det skulde han ikke heller, for han skulde nok faa ham af med Livet paa en pæn Maade. "Nu skal du sige til ham, naar han nu kommer hjem, te der er kommen Ordre fra Herremanden, han skal skaffe Herregaarden pikket inden fire og tyve Timer er omme; hvis ikke det, saa skal han af med hans Liv, og kan han skaffe det gjort, saa skal han faa tre hundrede Daler for det." Ja, det skulde hun da nok, og da Per Smed kom hjem, fortæller Konen ham jo det, Forvalteren havde sat i hende. "Nej,["] siger han, "aldrig har a pikket og aldrig har a kunnet pikke," saa vilde han endda hellere rende hans Vej, og han faar jo nogle Penge i Lommen, og han vil da rende. Det var Konen jo glad ved, for hun tykte, naar han vilde rende hans Vej, havde de ingen Ulejlighed med at faa ham af med Livet.

Den gang han kommer nu til Renden, så kommer han ud ad en Skov, og der kommer han til en gammel Kone, som spørger ham om, hvor han vilde hen, Ja, han vilde rende hans Vej, for han skulle skaffe Herremandens Gaard

pikket, inden fire og tyve Timer var omme, og hvis ikke han fik det gjort, saa skulde han af med hans Liv, og det vilde han jo nødig miste. Saa siger hun nej, det var der ingen Fare ved, han skulde komme af med det, for naar han vilde give hende tre Mark, saa kunde han bare gaa om til Herregaarden i Morgen tidlig, saa skulde Gaarden nok være pikket. Ja, det var da ikke saa sært han vilde det, og han vender jo om og gaar hjem ad. Om Morgenen , Per Smed kom om til Herregaarden, da var Jorden saa blank, som den var pikket med ene Spesier[sic], og han hen og banker paa, han vilde have hans tre hundrede Daler. Saa tænkte Forvalteren: Det var da hæsligt,kunde han gjøre det ? og han begynder at blive ræd for, at Per Smed har noget med Trolden at gjøre.

Ja, da skulde han nok sætte ham noget for, han kunde ikke gjøre, tænkte han, Saa var der saadan et Bløde og saadan et Morads der runden omkring Gaarden, der siger han til Konen, te hun skulde fortælle ham, at der var kommen Ordre til, han skulde beplante det, saadan at der kunde være en hel Skov, inden fire og tyve Timer var omme, ellers kom han af med hans Liv; men kunde han gjøre det, skulde han faa segs hundrede Daler. Naa, da Per Smed kom hjem til Konen, siger hun ham jo dether. "Nej, det kan a ikke," siger han, "a har aldrig set plante i mine Dage, a kan ikke ikke plante." - "Ja, saa skal du jo af med dit Liv ," siger hun. Nej, saa vilde han rende hans Vej, og han kommer til Renden ud ad Skoven igjen. Der træffer han den samme gamle Kone, og siger jo til ham, hvor han nu vilde hen. Ja, han vilde rende, for nu skulde han beplante det Morads, der var runden omkring

Herregaarden, med Skov inden i Morgen tidlig, og hvis ikke, skulde han af med hans Liv, men det var ham nu helt umuligt, det kunde han ikke. "Ja," siger hun, "nu kan du gaa hjem, naar du giver mig tre Mark. og saa i Morgen tidlig saa kan du gaa om til Herregaarden, men pas paa, du gaar ikke vild, for det vil blive saadan en tyk Rimtaage, og der vil jo blive mange Træer at gaa imellem helt fra dit Hus og om til Herregaarden."

Per Smed gaar da hjem igjen til Konen, hun var ikke saa meget glad ved ham, men hun lod sig da ingen Ting mærke med. Han gik og var ikke saa lidt vant for at se, hvad det vilde blive til med Træerne, og om Morgenen var han tidlig oppe, for dersom de var ikke komne, vilde han jo løbe igjen for ikke at komme af med Livet. Men da han kom ud, var hans Hus saa ombesat med Træer, og hele Stykket til Herregaarden og runden om den, hvor Bløden havde været, var så overbeplantet med Træer. Han kommer da af Sted op til Herregaarden, meget paapassende maatte han være for ikke at gaa vild, saadan en Taage som det var, og han banker jo Forvalteren op, han skulde komme at besé Arbejdet. Saa troede Forvalteren ikke, der var noget Raad til at faa ham af med Livet paa en fin Maade; men han gaar jo og spekulerer, og saa en Dag kommer han op til Konen og siger, te de vilde endda prøve et Raad endnu. Nu skulde hun bilde hendes Mand ind, naar han kom hjem, te der var kommen Befaling om, at han skulde lave en Pærtegøjj, og det skulde være en, Folk de kunde more dem over, naar de saa den. Ja, saa siger hans Kone ogsaa det til ham, te han skulde lave en Pærtegøjj inden fire og tyve Timer, og hvis ikke han standede den, skulde han miste hans Liv;

men han skulde have ni hundrede Daler, hvis han kunde gjøre den. Nej, saadan en kunde han ikke gjøre, han havde aldrig set en Pærtegøjj i hans Dage og ikke heller hørt sige af den, saa vilde han rende hans Vej, for Livet vilde han da nødig miste. Nu var han saa ræd for, han skulde ikke træffe den gamle Kone denher Gang, for han vilde nok have snakket med hende om den Pærtegøjj ogsaa; men det var dog saa heldigt for ham, te han traf hende, da han kom ud ad Skoven. Saa spørger hun ham jo ud som sædvanlig, og han fortalte hende jo, hvad der nu var ved det. Ja, nu kunde han blive ved hende en lidt, sagde hun, det var Forvalteren, han kunde takke for det altsammen, for han vilde gaa om til hans Kone, og derfor var det, de stridde for begge to at ville have ham slaaet ihjel eller ogsaa have ham til at rende hen. "Nu vil a have tre Mark til af dig, " siger hun," og saa vil a fly dig en Pisk, saa længe den Pisk den er hel, da skal det nok passe til den, hvad du siger, men naar du bryder den i Stykker, saa passer det ikke længere, hvad du siger. Naar du kommer nu hjem,
saa er Forvalteren i Seng ved din Kone, og saa vil hun have dig ad Sengen, men det maa du ikke. Du kan sætte dig ved Bordenden og røge af din Pibe. Saa bliver din Kone nok trængende til og skal en Gang have fat paa Potten, naar hun saa vil sætte den, skal du tage Pisken og vi give hende et lille Rap af, i Lag du siger: Hold fast ! saa kan hun ikke slippe Potten, og alt hvad der vil tager der ved, skal du sige til: Hold fast! saa længe indtil du faar din Pærtegøjj i Stand." Saa flyer Per Smed hende de tre Mark og rejser hjemad med hans Pisk.

Han kommer ind og sætter sig for Bordenden og tænder hans Pibe. Saa siger Konen henne i Sengen: "Er det dig, lille Per, der er kommen ?" Ja det var. Om han vilde ikke ad Sengen til hende og have sig varmet et Gran, og han var ikke koldt ? Nej, han vilde ikke, og han sidder jo og røger. Endelig bliver hun trængende til og skulde have fat i Potten, det var jo det, han sad og ventede efter. Men da hun vilde sætte den igjen, siger Per: "Hold fast! " saa kunde hun ikke slippe den, og hun laa der og tarsk og kylte med den Potte. Da hun mærkede saa, hun kunde ikke blive den ledig, gav hun sig til at huje paa Pigen, hun laa i et Kammer der lige tæt ved, og hun var trækket af alle hendes Klæder, saa hun er helt nøgen og kommer springende i hendes ene Skind. Da hun saa ser, det ikke er ikke andet end Kjællingen, der ligger og tærsker med Potten, saa bliver hun vred, det gjør Pigen, og slaar Konen en ved Hovedet, og hun griber i Potten og vilde have revet den fra hende. "Hold fast !" siger han Per. Saa stod de der begge to og rykte og kjørte med den fra én Side og til en anden. Nu laa Forvalteren jo i Sengen, og saa tykte han da, det var nogle sære usle Mennesker, der ikke kunde blive ledig ved den Potte, han springer af Sengen og griber i Potten og vilde rive den fra dem for at faa den i Stykker. "Hold fast !" siger Per Smed, og saa stod han der ved de andre.

Nu gik Per Smed hen med hans Pisk og gav dem nogle over Nakken, men det var da mest Forvalteren, der fik Hug. Saa kjørte han dem ud af Døren alle tre, og han rejser af med dem hen over et stort Lukke, hvor der havde gaaet nogle Karle og slaaet nogle Dage, der griber Pigen en Haandfuld Græs og jog imellem Benene, hun tykte, hun gik saa bar. "Hold fast ! "Saa kjørte han igjen et Stød, og han kommer igjennem ét Lukke til, hvor der gik nogle gamle Køer, og der var kun lidt Græs; saa var der en af dem, der blev denher store store [sic] Busk Græs vaer henne ved Pigen, og den gaar hen og vil tage den. "Hold fast!" siger han Per. Saa kom den ogsaa til at følge med.

Lidt efter kom de igjennem ét stort Lukke til, og der gik nogle Tyre; saa var der en af dem, der sprang op paa Koen, den troede vel, te den havde været tyregal. "Hold fast ! " siger han Per, og saa kjørte han op ad Borggaarden med dether. Da de kom saa der op, ser Folkene jo denher lange Redelighed, der kom slæbende, og de grinede saa hæsligt ad alt det. Det hørte Herremanden, og han kunde ikke forstaa, hvor Forvalteren var, siden der ingen var, der havde sat Folkene i Bestilling. Saa springer han af Sengen og vilde se efter det. Da ser han, te Forvalteren stod ude i Gaarden og rykte paa dether, og han jager sig i en Fart i noget Underklæder og springer ud ad. Det kan nok være, han var vred, og han lægger Forvalteren en ved Hovedet, saa han kunde fornemme den. Hvad han stod der og rykte og sled paa saadant noget for ? hvi han gik ikke hen og satte Hovfolkene i Bestilling ? Ja, han kunde ikke slippe ved det, siger

han. Saa springer Manden til og griber i Forvalteren og vil rive ham løs. "Hold fast !" siger han Per Smed, og der stod Manden.

Saa tykte Konen, hun kunde ikke forstaa, hvor Manden blev af, han rendte ud i hans Underklæder og kom ikke igjen. Hun gik da ud for at se efter ham, og bliver ham saa vaer, han stod der henne og rykte i Forvalteren. Saa springer hun hen og griber i ham, han skulde da endelig følge med hende ind, for han stod jo og frøs. "Hold fast!" siger han Per Smed. I det samme bliver Manden Per Smed vaer. "God Dag, min gode Per Smed !" siger han, er "er det dig, der har samlet dether ?" Ja, det var, det var en Pærtegøjj. Om han kunde skille ham det ad lige saa godt, som han havde samlet ham det. Ja, naar han fik atten hundrede Daler, og Manden vilde saa enten skyde Forvalteren eller forvise ham Landet. Ja det vilde han begge Dele.

Saa brækkede Per Smed hans Pisk i Stykker, og saa kunde det komme fra hverandt, enhver stræbte at rende til sine, det første de kunde. Per Smed og Konen og Pigen de rendte hjemad, Forvalteren gik hen og satte Folkene i Arbejde, og Manden gik med hans Kone ind, og da han var kommen i hans Klæder, saa gik han ud og sagde til Forvalteren, te nu kunde han rejse, hvorhen han vilde, han vilde ikke have ham længere. Saa siden den Tid kunde Per Smed have hans Kone i Fred, og de kom saa urimeligt godt ud af det.

Note: the "store store" p. 6 l. 10 is found both in the MS and in the printed edition.
The printed edition has been typed out as it is printed in Gothic letters.

6. Qilugtûssat (ɔ: "The Pleiades").

(Amaunalik — Phon.).

ɪnuˈxuaqɔˈr *ukua* *patûlᵗiàlerpvˈʊ*
Two human beings, it is told, these they began to beat each other,

patûlᵗiàlerpvˈʊ *patˈoraŋanijɔr* *nuliàŋa* *qiwitʟɪɪne*
they began to beat each other. When he beat her, it is told, his wife becoming a

aˈwdlàtᵗiʌrpɔˈr *ɪŋerdʟàtᵗiàlerpɔ.r* *ɪŋerdʟàlerpɔˈrɔˈr*
mountain walker she went away. She wandered along, she wandered along. it is

pʌˈrʁᵛʌr *takulerpaˈ* *iʟˈɔrʁhuʌˈr* *paˈŋerʁʀʌrpaˈ*
told. A large house entrance she caught sight of (it) a large house she stood in

tʌrqamuŋaˈ *nanˈɔrʁhvŋɔˈq* *kataŋmit*
front of it. Outwards there a great bear, it is told, from the house passage

nʌrajɔrtuleriqaˈ *nanum* *amerçvˈaŋa* *kataᵛmɪˈtɔrʁhoʌr*
it began to smell her, a bear's (its) large skin (it) was in the house passage.

tʌrqamaŋˈa *perpatʟʌrqiqaˈ* *ʁherˈʁʀinʌrɪn* *piàŋˈitɔrçᵃoˈ-*
From in there someone was heard to say to her: "Only enter, it does not hurt

qaˈtit *hanerqɔ̀lipaluxaraˈ* *qiŋʌrʁroàk* *nʌrajɔrtɔqtɔrʁroak* *ʁher-*
thee!" She passed it, the two large nostrils (they) sniffed all along. She

qiqaˈ *amerˈçuaŋa* *taˈçuma* *nanɔrʁʀum* *ɪnorɔrˈʁʀamahɔ̀rʁʀoˈgame*
entered it. Its great skin its the great bear's, because it had been transformed

qitɔrŋaŋ'uane ɪnoqàtigiiтLuᵍit tàç'anɪ'tɔrˢʁᵊɪ'ᵗ
into a human being its little children staying together with them[1]) there they were.

iˢherç'ara' tàç'anɪˢxàlerçɔq ke'hajɔrᵑ ima' pileriˢhɔᵍ
She entered it (:the house) There she now was. At last, it is told, thus it said:

'noqatiginiarik'it qɪtɔrŋàŋ'uak'a neqiˢxartarniarᵢʷçe ta'ja
"Have them for company, my small children, I will fetch food for you." Then

'anerqɪçɔq ta'ɪma mu'lulerqɪˢhɔr mululerqiçɔ'r
went out. Thus it stayed away for some time, it stayed away for some time.

:zerqiçorɔ'q puiçerçuarm'ɪŋ kiŋmiartɔrˢʁɔtLune içerqiga'
t entered, it is told, (with) a large seal carrying in its mouth. It brought it in,

aŋ'uleriga' pilàlerіga' pilariga' pilaqaŋamiuŋ
cut it to pieces, it began to flense it, it flensed it. When it had flensed it

ɪerqiçiçeqiqà'ɪ ɔʁ'uliç'uarnɪŋ neqiçɪçeqiqàɪ ɪnu'm
gave them to eat, (with) much blubber it gave them to eat. The human being

ta'çuma ɔrˢhɔrtujuilᵍu'game ɔrçoera' iˢhigi'gamik'u
this, as it never ate blubber, it removed the blubber from it. When they saw it,

qitɔŋnapalu'k'iⁿ ima' pileriga'ᵑ Àŋ'nÀrˢʁᵛartiŋ aja'ᵑ
the children thus they said to her their (great) mother: "aunt[2])

ɪn'uiʷʳçÀrdLuqo ima'qɔq perqɪ'k qitɔr'ŋaŋne
put blubber on it!"[3]) Thus, it is told, she said to them her two children:

tauma''tɔr nerɪwa'k'iktiŋ nerɪᵍɪn'ak'v taɪma' perqɪ'ᵑ ɪnuŋ
"Nevertheless you (two) eat it only eat it thus you must do it, a human

malero'ᵘtarniapaluka'ᵑ tàç'anɪ'tɔrˢʁᵊe'
being they (:you) will always have to comply with it!" There they now were.

tan'ajɔr nanɔrˢʁuarᵑ huŋaminɪŋ quʷdLeqarLune tàç'anɪ'-
This, it is told, the great bear (with) his gall having (:for) a lamp. There they

tɔrˢʁvɪŋ'ɔ'q tàç'anɪ'çàŋuàlerɪhɔᵍ pularˢʁin'àlerɪʰɔᵍ
were, it is told, there she now remained for a little while; she was only visiting

tan'a'' ɪnupaluk tan'a pulA'rˢʁin'alerɪʰɔr
she the little human being this, she was only visiting.

ke'ˢhajɔr anijamaràtaˢʁà'lermiɔŋ nanɔrˢʁuᵖ ta'çuma
At last, it is told, she began to fell inclined to go (out). The great bear it

ima' pileriga'
thus it said to her:

oqartàilini'arlutin qitɔrnak'ali nàgliçɔrˢʁüik'a
"Beware that thou dost not speak, my children (but) I have great pity with them

ukun'àgtɔrˢʁoᵘᵍm'anɪŋ aŋipaluŋ'uarɪɔq e' oqajàŋ'itɔrˢʁo'ᵃŋa
because they are not quite grown up." She agreed. "Yes I will say nothing at

[1]) H. N.
[2]) H. N.: "mothers sister" Literally, way of adressing female relations of mother.
[3]) H. N.:? orssôrssârtoq, puts ample blubber on it.

ta·ja anipalɔrqalunilo a·ʷdlʌrqiˢhɔq tuajo·ʷpaluxsáŋ·nálerisorɔ·r
all!" Then (and) going out she left. She was in a great hurry, it is told,

tuajo·wpaluxˢiŋ·ualerqiçorɔ·r tikerqiçɔ·q ilane tikerqigà·ı
she was in a very great hurry, it is told. She came home, her relatives she came home

ın·apaluŋ·uʌrtɔrɔ·q ᵗᵐn·Aᵗrʟunigɔ̀q ima·
to them. She lay down to sleep, it is told. Lying down to sleep, it is told, thus

uwine pipaluŋ·uálera· kumʌrtʟagiⁿ kumà·eramanerçɔrtɔr-
her husband she said to him: "Let me louse thee!" making believe she had a great

ᵃRɔ̀tʟugo kumà·dɛriga· hˢiuta·nun putʟune pilerˢhɔq
desire to louse him. She began to louse him, towards his ear inclining she said:

nanɔrˢhuit ta·wanı·tɔrˢRı·ˡ perqı·k·a nala·wlerı·k·a uwer-
"Great bears (which are) there far away, I met them, I met them!" Her (great)

ˡçuaŋa kamaçupaluŋ·uálerpɔr nanɔrˢRúıŋ·ɔ·q ta·wane nala·wle-
husband he became very busy, "Great bears, she says, away there she met

riqà·ı awanî·tɔrˢRɔ̀ı·ˡ kamaçupaluŋuálerçɔr uwerçûaŋa·
them, some (large) there far away." He became very busy her husband,

kamaçupaluŋuálerᶜɔr hanʌrᶜRulerᵠiçuŋ·ɔ·r a·ʷtʟa·tulerıçv·ˡ
he became very busy indeed. They made themselves ready, it is told, they set out.

ta·nagɔ̀r ınupaluk pipaluŋ·uálerçɔr namun çɔ̀rdʟu
She, it is told, poor human being, she began to say: "Where, as it were

erᶜRúlˈiniʌrl·uŋa qʌriç·áŋ·ɔ·q qa·ʳganun erᶜRúlipaluŋ·-
shall I hide?" "The side house's, he said, under its platform!" She hid

uʌrpɔq qa·nɛrmun qa·nɛrmuŋ·ɔ·q erᶜRúlʌrıᶜᵠq
under the platform, under the platform, it is told, she hid herself

ta·ja pim·ane ta·jagɔ̀q a·wdlʌrqiçv·n
thus when he had said to her. Then, it is told, they set out.

a·ʷtʟaʀam·aleqaŋatagɔ̀q nanɔrçuʌr tikilɛqiçɔ·rᵖ·ʳ
When they had set out, it is told, a large bear it approached, it is told;

tik·erqiˢhɔr iˢhilɛqiçorɔ·r ıma·gɔ̀q tan·a ınuŋ
it came, it began to enter, it is told. Thus, it is said, him, a man

apɛrˡleriga· nav tan·apaluk tas·umagɔ̀r ınu·m
it began to ask him: "Where is the poor thing?" He the man

qa·nɛrmun tik·uʌriga· oqaˡŋ·ilʟune
towards the space beneath the platform he pointed towards her, without saying

tik·uʌriga· tagpiŋ·agɔ̀r amorqiga·
anything he pointed towards her. She over there, it is told, it pulled her up,

an·iˢherqiga· un·ıʌrtɔrᶜRɔ̀tʟugo nuˡjapaluiçigut naᶜha·wçapaluagut
it took her out, hauling her after it by her hairs, by her fur hood,

ke·rqalugo· an·iˢherqaˡŋamiugɔ·q nıʌrqoerqiga·
greatly biting her. When it had taken her out, it is told, it tore off her head.

niʌrqòerqa'ŋamiuŋ neqipalua timipalua agtanuⁿ
When it had torn off her head, her poor meat her miserable body on the refuse heap

...qi'n'ʌrLugo niʌqupalua ʔhi'ŋmikàl'ʌrtᵊʳˤʀɔ̀lLugo a'ʷta awtLʌrʷ-
...ly throwing it, her head all along kicking it, and then, it took

...iga' malerˤʀɔ̀leriga'n qɪmerˤRᵘin maleᵉˤʀɔ̀leriga'n
...way with him. They began to pursue it, the great dogs they pursued it

...naiçɔrˤho'ga' niʌqʊpalua malerˤʀuleriga'n
...e bear) who greatly played ball with it, her poor head, they began to pursue it,

...lerçɔrtɔrˤʀo'ga'n malerçɔrtɔrˤʀo'ᵘgan'ɪ ˤhule ke'ˤha qaŋat'ʌler-
...y pursued it greatly. When they kept on pursuing it, still, at last it began to

...'q ʌrˤʀa'içɔrˤʀɔ̀lLugo tan'a niʌqupaluŋ nanɔrçuʌr
... up into the air greatly playing ball with it this the poor head. The great bear

...'a qaŋat'alerqaŋan qim'erˤʀuin qaŋat'ʌrat'iqileriga'n
when it had begun to rise into the air, the great dogs they rose into the air

qaŋat'ʌrqiçʊ'ⁿ qilugtʊ'ˤhàŋ'ɔrqalutᵊ'ᵍ
...ther with it, they rose into the air becoming "qilugtûssat" (:"the Pleiades").

qaŋat'araŋatik tàja ta'k'ua qimuˤxerˤʀàk'un
When they had risen upwards then these the great sledges (with their drivers)

...erqiçun ta'kua qilɔŋnapaluŋne awʌ'rtʌrˤʀam'aʰᵒʳˤʀo'ᵘik
...y came, these its small children it had killed them with blows at the backs

kiçihɪŋnɪŋ nalawtLuiŋ ta'kua piçʌ'rqalugik
... their heads. Only these two meeting them them, getting them as prey

...p'rLʌriˤhuᵗ ta'ɪma' tɔqoqànera' tan'apalv'ᵍ tàima
...y returned home. Thus it killed her, the poor thing. It is ended.

From Erik Holtved. The Polar Eskimos: Language and Folklore. I: Texts. Copenhagen 1951. Meddelelser om Grønland, vol. 152. pp. 49-53.

APPENDIX C = TURKISH ORIGINAL p. 1
(from Pertev Naili Boratav. Az gittik uz gittik. Bilgi yayinevi: Ankara 1969. 194-204.

Folktale 6:56

26.

ALTI KIZ BABASI

Dinle hikâyeti, dilber elinden şikâyeti. Güzeller elinden dâd, çirkinler elinden derd ile feryâd... Kalaycı oldum kalayladım kapları, hep kırıldı tavaların sapları. Tabib oldum yaptım eczalı hapları, zehirledim birkaç kişiyi, serteser baygın oldular. Dediler derviş, nereden geliş? Dediler abdal, bu vilâyette kalsana. Alalım sana bir ebrû-hilâl, zülüfler yaldız, benler yıldız, parmakta yüzük, öpmeye yazık... Öptüm alel'acele, çıktım yukarıya, baktım: üç otuzunda bir karı, sümükler sarkar, görenler korkar. Koca karının kızgını, yüzüne vurmuş düzgünü... Gittim kılavuza: «Ne ettim, sana? Kıydın bana...» Elimde külâh. 'Kurtarsın Allah.' dedim çıktım işin içinden...

Bir varmış, bir yokmuş... Bir memlekette bir adam varmış. Onun da altı tane kızı varmış. Bunlar geçinir giderlermiş...

Bir gün adam kahveye gitmiş. Orada, komşularından bir adam:

«Merhaba, altı kancık babası.» demiş buna. Adam bir utanmış, bir utanmış, gayrı hiç ses çıkaramamış... Başlamış düşünmeğe.

Eve gelmiş, hep düşünürmüş. En büyük kız gelmiş:

«Ne düşünüyorsun, baba?» demiş. Adam

evvelâ söylemek istememiş neden düşünceli olduğunu. Kız bunu çok sıkıştırınca: «Böyle böyle dedi bana falan adam.» demiş. Kız: «A, şunun düşündüğüne bak, demiş. Ben de zannettim ki, beni kocaya istediler de onun için düşünüyorsun.»

Adamın düşüncesi bu sefer bir iken iki olmuş.

Beş akşam, arka arkaya, hep bu böyle devamı etmiş: Adam kahveye gider, o komşusu da hep 'Merhaba, altı kancık babası.' dermiş. Adam hiç bir şeycikler söyliyemez, eve gelir, düşünceli düşünceli oturur, kızları da, sırayla, gelir: «Ne düşünüyorsun, baba?» diye sorarlarmış. Adam düşünceli olmasının sebebini söyleyince onlar da: «Biz de sandık ki bizi kocaya istediler de onun için düşünüyorsun.» derler, herifi daha dertli ederlermiş.

Altıncı günü gene böyle, adam düşünceli düşünceli evine dönmüş. Bu sefer en küçük kız:

«Ne düşünüyorsun, baba?» demiş.

«Kızım, mesele böyle böyle.»

«Baba, bunda merak edecek bir şey yok, demiş küçük kız. Sen yarın akşam gene git kahveye. Eğer o adam gene sana: 'Merhaba altı kancık babası' derse, sen de ona: 'Merhaba altı köpek babası' diye karşılık ver. Meğer o adamın da altı tane oğlu varmış...

Altı kız babası ertesi akşam kahveye gitmiş. Öbür adam gelip: «Merhaba altı kancık babası» diyince bu da: «Merhaba, altı köpek

babası» demiş. Bu sefer o adam:

«Benimkiler köpek ama Beyoğlu'nun cebinden altın elmayı alırlar.» demiş. Adam bu söze bir cevap verememiş. Düşüne düşüne eve gelmiş. Küçük kız:

«Ne oldu, baba?» diyince o da:

«Kızım, o bana 'Merhaba altı kancık babası' dedi. Ben de ona 'Merhaba altı köpek babası' dedim. Bu sefer o: 'Benim köpeklerim Beyoğlu'nun cebinden altın elmayı alırlar. Seninkiler de alabilirler mi?' dedi. Adama bir karşılık veremedim...» demiş.

«Baba, demiş kız. Hiç merak etme. Elbette alırım. Sen yarın akşam gene kahveye git. Eğer o adam gene böyle söylerse: 'Benimki de alır.' de. Büyük bir paraya bahis tutuş. Allahın izniyle seni mahcup etmem.»

Adam ertesi akşam kahveye gidiyor. Gene işte böyle söyleşirken işi büyütüyorlar. 'Seninki alır, benimki alır' derken bir kavgaya tutuşuyorlar. Bütün ahali bunların başına toplanıyor. Derken oradan devriyeler geçiyormuş. İkisini yakaladıkları gibi hapishaneye sokuyorlar. Bunlar orada gene 'seninki alır, benimki alır' diye çekişirlerken, «Haydi, hükûmete gidelim.» diyorlar. Orada, kadıların önünde kavil karar ediyorlar: birisi oğlunu, birisi kızını beraberce altın elmayı almaya gönderecekler...

Gitmeden önce kıza da oğlan elbisesi giydiriyorlar, adını da Ali koyuyorlar, öbür adamın oğluna da tenbih ediyorlar: «Eğer bu

adamın kızına bir zarar edersen seni şöyle ederiz, böyle ederiz...» diyorlar.

Bunları atlara bindirip yola çıkarıyorlar. Artık oğlan kıza: 'Ali Sağdıç, Ali Sağdıç' dermiş. Bunlar lâle sünbül biçerek, kahve tütün içerek epiyce gittikten sonra bir ırmak köprüsüne rasgeliyorlar. Bunların atları ürkmüş, bu köprüden bir türlü geçmezmiş. Ne kadar uğraştılarsa, bir türlü köprüden karşı yakaya geçememişler. Artık geri dönmeye karar vermişler. O zaman kız oğlana demiş ki:

«Sen gide dur, ben bir abdestimi yapayım, sana yetişirim.»

Oğlan bir sigara yakmış, geri dönmüş, başlamış gitmeğe. Kız abdestini yaparken kendi kendine demiş ki: «Bu beygire her hâlde köprüde bir şey görünüyor ki, ürküyor. Bunun gözlerini bağlasam köprüden geçer.»

Hemen kalkıyor, hayvanın gözlerini bağlıyor. Tam köprüye varınca hayvana bir kırbaç vuruyor, at da dörtnala köprüyü geçiyor.

Ötede oğlan bir ara arkasına dönüp bakıyor ki, kız köprüyü geçmiş gider. Kıza sesleniyor. Kız da eliyle 'gel' diye işaret ediyor. Oğlan geri dönüyor. Köprüye varınca atını gene ne kadar zorladıysa bir türlü yürütemiyor. Kırbaçlıya kırbaçlıya hayvanı orada öldürüyor. Gidecekleri yer uzak olduğundan yaya gitmeyi göze alamıyor, çaresiz geri dönmeğe karar veriyor. Beygirin eğerini sırtına alıyor, memleketine dönüyor...

Kız gide gide akşamı ediyor. Geç vakıt

APPENDIX C = TURKISH ORIGINAL p. 2
Folktale 6: 57

karşıdan birkaç evlik bir köy görmüş. «Bari şuraya gideyim de akşamı orada geçireyim.» demiş. Oraya varınca bakmış bir evin önünde bir ihtiyar kadın.

«Nine, demiş kız, ben Tanrı misafiriyim. Beni bu gececik evinde misafir eder misin?» Ninenin de kimsesi yokmuş.

«A kızım, gel.» demiş. Kız o gece başından geçenleri nineye anlatmış. Beyoğlu'nun cebinden altın elmayı almağa gittiğini söylemiş. Ertesi gün Nine de ona bir parça maya vermiş, yanına da bir fino köpeği katmış. Demiş ki:

«Bu fino köpeğini yanından hiç ayırma. Şimdi sen, epiyce bir gittikten sonra karşına bir derya çıkacak. Bu mayanın yarısını suya atarsın, derya ikiye ayrılır. Oradan geçer, Beyoğlu'nun memleketine varırsın. Sakın mayanın kalan yarısını kaybetme.» Kız:

«Peki, nine.» demiş, yola çıkmış. Gide gide bir deryaya rasgelmiş. Hemen mayanın yarısını deryaya atıvermiş. Derya ikiye ayrılmış. Kız tıngır mıngır oradan geçmiş. Derya gene kapanmış. Bir de bakmış ki, karşıda büyük bir saray. Beyin oğlu da orada, kapının önünde geziniyormuş. Beyoğlu başını kaldırmış, bakmış ki, karşıdan, atın üstünde bir yiğit geliyor, ama çok güzel bir delikanlı. Yanında da bir fino köpeği var... Hemen bunu karşılamış Beyoğlu. 'Hoş geldin, beş gittin...' diye hâl hatır sorduktan sonra: «Adın ne?» diye sormuş. Kız da:

«Ali Sağdıç.» demiş. Beyoğlu az sonra anasına gitmiş:

«Ana, demiş, bize bir Ali Sağdıç adlı, kız bakışlı misafir geldi. Kıza çok benziyor. Ben ona âşık oldum. Ne yapalım? Kız mıdır, değil midir nasıl anlıyalım?»

«Oğlum, onun kolayı var. Akşam yatarken onun yatak çarşafı altına biraz gül yaprağı koyarız. Kız kısmı fazla ateşli olur. Eğer kızsa yaprakları sabaha kadar kurutur. O zaman anlarız.»

Köpek meğer lâftan anlarmış. Hemen gelmiş, kıza bunu söylemiş.

Akşam olmuş. Beyoğlu hep kendi hizmet edermiş, hizmetçilere falan iş bırakmazmış. Vakıt geçip yatma zamanı gelince:

«Haydi Ali-Sağdıç, demiş, helâya git de yat artık.»

Kız helâya gidince Beyoğlu hemen yatağın altına gül yapraklarını sermiş, bırakmış gitmiş. Kız işini bitirip gelmiş. Yatağı şöyle biraz bozmuş, hiç yatmamış. Sabaha kadar sigara içmekle vakıt geçirmiş.

Sabah olunca Beyoğlu aksıra tıksıra gelmiş. «Acaba uyandı mı?» diye kızın yanına girmiş. Hizmetçiler gelmiş, kızın yatağını kaldırmışlar. Beyoğlu bakmış ki, gül yaprakları olduğu gibi, tap taze duruyor.

Beyoğlu gene annesine gitmiş: «Anne ne yapalım, ne yapalım da bu kız mıdır, değil midir anlıyalım?» derken anası:

«Sen onu al, çarşıya götür. Elmasçıların

FOLKTALE 4: APPENDIX C = TURKISH ORIGINAL Folktale 6: 58 p. 3

kuyumcuların çarşısına sok. Eğer kızsa, süsü sever, cıncık boncuk almak ister. Bir de yolda giderken dirseğinle sertçe vuruver. Eğer kızsa gözleri yaşarır.» diye akıl vermiş. Beyin oğlu da, anasının dediği gibi, Ali Sağdıç'ı, almış çarşıya giderlerken, yolda şakaya getirerek çenesine vurmuş. Ali Sağdıç'ın önden bir dişi kırılmış düşmüş. Hemen Ali Sağdıç cebinden bir inci çıkarmış, 'Zararı yok' diye düşen dişin yerine takmış. Kuyumcular çarşısına gelmişler. Ali Sağdıç pek aldırış etmezmiş, incilere, elmaslara. Biraz sonra canı sıkılmış gibi demiş ki:

«Aman, burada bizim ne işimiz var? Ben yolda gelirken bıçağımı düşürdüm. Beni bıçakçılara götür de ordan bir bıçak alayım.»

Gitmişler bıçakçılar çarşısına. Kız orda bir bıçak almış, beline sokmuş.

Saraya dönmüşler. Oğlan anasının yanına varmış, olanları bitenleri anlatmış. «Aman ana, bu kimdir? Kız mıdır, oğlan mıdır? Bunu anlamanın çaresi?» diye yalvarmaya başlamış. Anası:

«Oğlum, demiş, sen onu al, bir hamama götür. O zaman her şey meydana çıkar.»

Beyoğlu gelmiş kızın yanına:

«Ali Sağdıç, demiş, hamama gitmek ister misin?»

«İsterim. Zaten yollarda gelirken toz toprak içinde kaldım.»

Birlikte hamama gitmişler. Beyin oğlu hemen çabucak soyunmuş. Kız gayet yavaş soyunurmuş. Beyin oğlu: «Haydi, biraz çabuk olsana!» dedikçe, kız:

«Allah belâsını versin bu terzinin. Benim ilikleri çok sıkı yapmış, bir türlü çözülmüyor...» dermiş kız. Biraz Beyoğlu'nu oyaladıktan sonra da: «Haydi sen gir de ben arkadan gelirim.» demiş.

Beyin oğlu hamama girince kız hemen onun cebindeki altın elmayı almış. Bir pusla yazmış da oğlanın cebine bırakmış. Atına bindiği gibi kaçmış gitmiş.

Gide gide gene o deryaya gelmiş. Cebindeki mayanın kalan yarısını atmış deryaya. Derya yarılmış, kız geçmiş. Nineye gelmiş. Ona finosunu bırakmış. Oradan 'Altın elmayı aldım geliyorum' diye memleketine bir telgraf çekmiş. Artık memleketinde çalgılar, çığırtılar, davullar dümbelekler bunu karşılamağa çıkmışlar. Kız tam karşılayıcılara yaklaşınca cebinden altın elmayı çıkarmış, şöyle göstermiş. Elma da ıldır ıldır yanarmış... Artık kızı almışlar, Belediyenin önüne götürmüşler. Öbür adamın yüzüne tükürmüşler. Kıza da, babasına da maaşlar bağlanmış. Onlar da zengin olmuşlar, günlerini rahat içinde geçirmeğe başlamışlar...

Biz gelelim Beyoğlu'na: Oğlan hamamda beklemiş, beklemiş, ne gelen var ne giden... Çıkmış soyundukları odaya, bakmış ki, Ali Sağdıç yok. Öbür odaları aramış, yok, yok... «Eyvah, darılttık.» demiş, kendi kendine. Giyinmiş. Yüzünü silmek için cebinden mendilini

Folktale 6: 59
FOLKTALE 4: APPENDIX C - TURKISH ORIGINAL p. 4

ararken eline bir pusula geçmiş. Bir de oku-sa ki:

«Yaz geldim güz gidiyorum.
Kız geldim, kız gidiyorum.»

diye yazılı kâğıtta. Altında da, işte: «Falan memlekette, falan numarada Falan kızı Falan» diye adres var. Bir de öbür cebine elini soku-yor ki, Beyoğlu, altın elma yok. Doğru evine gidiyor, olanı biteni annesine anlatıyor.

O zaman bir Cadı-Karı çağırıyorlar. Beyin bahçesinde bir sürü güvercin, kumru varmış. İki tane kumru tutup Cadı-Karıya veriyorlar. Eline kızın adresini de veriyorlar. Beyoğlu Ca-dı-Karıya diyor ki:

«Kızın ön dişlerinin bir tanesi incidir. Kı-zı ondan tanırsın. Bu kumruları ona ver.»

Cadı-Karı hemen bir küpe biniyor. «Vızzz...» diye kızın memleketine varıyor. Doğru evi buluyor. Kızın kardeşleri karşılıyor-lar Cadı-Karıyı:

«Nine, bunlar ne güzel kumrular. Bunla-rı bize sat.» diyorlar. O da:

«Para ile vermem, diyor. Kim bana bir gü-zel gülüverirse bunları ona veririm.» diyor. Kız kısmı da çok güler, 'haha, hihi...' gülüşüyor-lar bunlar. Küçük kız da yukarda uyurmuş. Kardeşlerinin gülüşmelerine uyanmış. Aşağı in-miş. Kumruları görünce:

«A, bunlar ne güzel kumrular, demiş. Tıp-kı Beyin bahçesindeki kumrulara benziyor. Ni-ne, bunları satar mısın?».

«Satılık değil, kızım. Eğer bana bir güzel

gülüverirsen sana bunları veririm.»

Küçük kız da gülüvermiş. Cadı-Karı kızın ağzındaki inciyi görünce:

«Al, kızım. Pek güzel güldün. Kumrular senin olsun,» demiş. Giderken de:

«Sakın kızım, bunların ikisini birden do-yurma. Sonra eve alıştıramazsın.» demiş, çı-kıp gitmiş.

Kız o akşam kumruların birini doyurmuş, yatmış. Gecenin bir vaktında karnı doyan kumru ötekine demiş ki: «Haydi kardeş ka-çalım.»

Öbürü de: «Ya, senin karnın tok, benim-ki aç. Hiç gider miyim?» demiş.

Böylece kırk gün kız bunların bir defa birini, bir defa ötekini doyururmuş. Kırk bi-rinci gece, ikisini de doyurmuş. Gece yarısı kız uyurken bu kumrular kızı kaptıkları gibi doğru Beyoğlu'na götürmüşler. Meğer Beyoğ-lu da kucağını açmış, kızı beklermiş. Getir-mişler kızı, kucağına bırakmışlar. Kızı uyan-dırmağa kıyamamış. Sabaha karşı, güvercin-ler, kumrular ötüşmeğe başlamışlar. Kız bun-ları rüya sanarak:

«Ablalarım, bu kumrular tıpkı Beyoğlu'-nun kumruları gibi ötüyorlar.» demiş. Beyoğ-lu da:

«Uyan bak, sen nerdesin?» demiş. Kız göz-lerini açınca şaşmış kalmış.

Beyoğlu zaten imamları falan hazırlamış-mış. Hemen nikâh kıyılmış. Kırk gün, kırk ge-ce düğün yapmışlar. Muratlarına ermişler.

Zengin bey, oğluna bir manifaturacı dük-kânı açıvermiş. Rahat etmişler. Hâlâ da geçi-nip giderler...

Folktale 6: 60
FOLKTALE 4: APPENDIX C = TURKISH ORIGINAL p. 5

OVERVIEW OF "FOLKTALE" AS OF JANUARY 1988

1. THE TEXTS

One Danish, one Greenlandic, and one Turkish story selected (1983-85): Papers no. 2 and 3.

Texts established in the "same" British-English and Danish version.

2. QUESTIONNAIRE ON THE READERS' BACKGROUNDS

Danish side:

First version tested out with 57 readers (1985)
Revision undertaken (1985) . The present paper: Paper 5

English side:

First version tested out with 45 American readers (1985)
Revision undertaken (1985) . The present paper: Paper 5
2nd version tested out with British, Indian, and Nigerian readers (1985-86).

3. EXPERIMENTAL STUDIES.

3.a. Introspection studies (7 Danes, 3 Greenlanders, and 11 readers from the English-speaking world reporting on the stories) (1985-86).

3.b. Essay studies

c. 50 Danish readers
c. 50 British readers
c. 150 Indian readers
c. 80 Nigerian readers
writing on their responses to the stories (1985-86).

4. IN PROGRESS

Analyses of

4.a Introspection studies
4.b Questionnaire on readers' backgrounds
4.c Essay studies:
The Danish tale,
The Greenlandic tale,
The Turkish tale.

5. IN PREPARATION (1988)

Questionnaires on

The Danish tale: Per Smed's Whip
The Greenlandic tale: The Barking Ones
The Turkish tale: The Golden Apple

6. IN THE PLANNING STAGE(1988/89)

Testing the questionnaires
- on the readers' backgrounds
- on the tales

Testing of the experimental set-up

The full-scale data-collection.

ISBN - 87-89065-09-3

PUBLICATIONS FROM THE "FOLKTALE-PROJECT"

The Ontological Status, the Formative Elements, the "Filters" and Existences of Folktales: a Discussion. Fabula: Zeitschrift für Erzählforschung 25 (1984). 241-265. (Cay Dollerup, Bengt Holbek, Iven Reventlow, and Carsten Rosenberg Hansen).

BACKGROUND AND PRELIMINARY PLANS FOR THE PROJECT. Rufes: Copenhagen. March 1985. PAPER/Report 1 (Cay Dollerup, Iven Reventlow, Carsten Rosenberg Hansen). 24 pp. 87-89065-04-2.

THE RESEARCH TEAM'S PRELIMINARY SELECTION OF A NUMBER OF POTENTIALLY USEFUL TALES FROM THREE DIFFERENT CULTURES FOR FUTURE WORK IN THE "FOLKTALE-PROJECT". Rufes: Copenhagen. April 1985. PAPER 2/Report 2 (Cay Dollerup, Iven Reventlow, Carsten Rosenberg Hansen). 37 pp. 87-89065-05-0.

THE EMPIRICAL SELECTION - BY MEANS OF READERS' RESPONSES - OF THE THREE TALES TO BE USED IN THE "FOLKTALE-PROJECT" Rufes: Copenhagen. July 1985. PAPER 3/Report 3 (Cay Dollerup, Birte Kristensen, Iven Reventlow, Carsten Rosenberg Hansen, and Christopher Tinson). 64 pp. 87-89065-06-9.

THE PROCEDURES FOR ESTABLISHING THE 'SAME' DEFINITIVE VERSIONS IN DANISH AND IN ENGLISH OF A DANISH, A GREENLANDIC, AND A TURKISH STORY IN THE "FOLKTALE-PROJECT". Rufes: Copenhagen. September 1987. PAPER 4 (Cay Dollerup, Iven Reventlow, Carsten Rosenberg Hansen). 60 pp. 87-89065-08-5.

THE CONSTRUCTION AND EXPERIMENTAL, CROSS-NATIONAL TESTING OF THE FIRST VERSION OF THE QUESTIONNAIRE ON THE READERS' BACKGROUNDS IN THE "FOLKTALE-PROJECT". Rufes: Copenhagen. November 1987. PAPER 5 (Cay Dollerup, Iven Reventlow, Carsten Rosenberg Hansen). 64 pp. 87-89065-09-3.

THE COMPLETE TEXTS OF THE STORIES USED IN THE "FOLKTALE-PROJECT". Rufes: Copenhagen. January 1988. PAPER 6 (Cay Dollerup. Ed.). 64 pp. 87-89065-10-7.

The research unit for experimental studies in reader response, c/o Department of English, University of Copenhagen, Denmark.

ISBN 87-89065-10-7